

Susan Barrie

SONATA SĂLBATICĂ

Colecti

SUSAN BARRIE
SONATA SĂLBATICĂ

Titlu original: *WILD SONATA*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Bunul Sir James Charnock fusese tutorele lui Melanie ani de zile, iar ea se simțise întotdeauna ca acasă la Wroxford Priory, în locuința lui. Dar vremurile acelea fericite luaseră sfârșit odată cu moartea lui Sir James și iminenta sosire a moștenitorului său necunoscut, noul baronet Sir Luke Charnock. Curând, Melanie a descoperit că avsesse dreptate să se teamă de noul sosit, căci nici nu sosise bine, și Melanie a fost nevoită să se mute,

nemulțumită de grosolănia lui. Dar n-a trecut mult și Melanie s-a întors, cu sentimente total diferite. Aceeași situație i-a dat totodată și posibilitatea de a ajunge s-o cunoască pe frumoasa Inga Larsen, despre care toată lumea presupunea că era viitoarea mireasă a baronetului.

Dacă o iubea, de ce o urmărise pe Inga în după-amiaza aceea? Sau poate că pe ea, pe Melanie, o urmărise...?

— Spuneți-mi, îi ceru ea încet, lăsându-și mâinile într-ale lui, când ați venit la Willow Farm, adineaori, ați vrut doar să obțineți dovezi?

Sir Luke zâmbi ușor.

— Câteva mici dovezi, poate. Voiam să descopăr dacă Inga are intenții serioase cu Vidal. Dacă avea, intenționez să le dau binecuvântarea mea. Dar erai și tu acolo, și trebuia să mă ocup de tine mai întâi.

— Așa cum vă ocupați acum?

Dădu din cap afirmativ.

Melanie se întoarse spre portieră, pregătindu-se să coboare.

— Cred că ar fi mai bine să vă ocupați mai întâi de Inga, spuse ea cu o voce aproape înțepată.

Sir Luke, însă, întinse mâna după ea și o prinse, trăgând-o în brațe, cu o neașteptată ieșire de furie. O strânse atât de tare, încât Melaniei aproape i se tăie respirația, și-și încheștă degetele în părul ei, trăgându-i capul pe spate. Privind-o furios în ochi, o întrebă:

— Crezi că nu-ți spun adevărul? Mă crezi un mincinos?

— Eu... eu nu...

— Ești atât de lipsită de experiență încât nu-ți dai seama când un bărbat e îndrăgostit de tine? Asta e? Asta e? Sau e tot din cauza lui Vidal...?

— Nu, nu...

Abia mai putea vorbi, dar reuși să bâiguie:

— Știți bine că nu e așa!

— Mi-ai mai spus! Dar nu am nicio dovadă, cum nici tu nu ai dovezi că...

Dintr-odată, îi dădu drumul.

— Bine, o să ne întoarcem în casă și vom vedea la ce concluzie au ajuns ceilalți doi. Poate că mai ai o pansă... și poate că mai am și eu o șansă!

— Luke...! icni ea.

Deschizând portiera mașinii, Luke coborî. Melanie îl urmă, agățându-se de el.

— Luke! îl imploră. Nu m-am îndoit cu adevărat de tine...!

Dar expresia lui era neînduplecată...

Toate personajele din această carte există numai în imaginația autoarei, și nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleași nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, și toate

incidentele descrise sunt absolut imagine.

Capitolul 1

Era o scenă bucolică, foarte liniștită... doi călăreți despărțindu-se în fața magnificei porți de fier susținute pe frumoase coloane de piatră, deasupra căreia atârnau ciucuri scămoși de chitră. Alea mărginită de copaci continua dincolo de poartă și, probabil, era una dintre cele mai frumoase din țară, iar sub coroanele lor îmbinate nu pătrundea aproape deloc soarele.

Fata aruncă o privire spre cer și văzu că lumina pălea cu repeziciune. În mai puțin de o oră avea să se întunece, iar ea avea multe bagaje de împachetat în seara aceea. De fapt, avea multe de făcut și foarte puțin timp – sau, cel puțin, așa înțelese.

— Trebuie să plec, spuse ea, oftând. Am o mulțime de treburi și pur și simplu nu știu cu ce să

încet. E incredibil cât de multe am adunat în cei doi ani cât am locuit aici.

— Dacă te pot ajuta cu ceva la mutare, să-mi spui.

Bărbatul descălecuse, ca să-i deschidă poarta, iar acum îi mângâia botul calului, amânând momentul în care aveau să se despartă.

— Voi fi destul de ocupat spre sfârșitul săptămânii, dar mâine pot fi liber toată ziua, dacă vrei să-ncepi să-ți iei lucrurile. În fond, vei avea nevoie de un ajutor puternic ca să transporte toate lăzile de ceai, și numai eu pot să împing pianul de colo-colo. Înțeleg că n-ai să-ți lași pianul aici, nu...? Cel pe care ți l-a dăruit Sir James.

— Nu, în niciun caz. Dar Dickson va face toate astea pentru mine și, dacă are nevoie de ajutor, va chema un grădinar. Sir Luke urmează să sosească abia la sfârșitul săptămânii, așa că nu va ști nimic – și chiar dacă află, nu cred c-o să aibă vreo obiecție.

— Poate că nu...

Totuși, în glasul lui se simțea o ușoară notă de îndoială. Ridică privirea spre ea.

— Oricum, aș vrea să te folosești și de mine!

— Am s-o fac... după ce mă instalez. Te voi chema să-mi agăți tablourile și alte lucruri, și-o să ne distrăm. Sunt sigură că ai ochi pentru potrivirea tablourilor, Martin.

Îl atinse ușor pe obraz, cu capătul cravașei.

Martin prinse cravașa și rămase agățat de ea.

— Nu luăm cina împreună diseară? o rugă el. M-aș putea rezezi până acasă să mă schimb, și pe urmă vin să te iau...

— Nu, Martin.

Vocea ei era foarte blândă și dulce, dar avea o răceală asemănătoare cu boarea răcoroasă care adia dinspre lacul ascuns vederii după șirul de copaci. Și ochii aveau o expresie intenționat rezervată... o privire prudentă – și erau cei mai fascinanți ochi feminini pe care-i văzuse Martin în viața lui. Lumina scădea cu atâta rezeziune, încât culoarea lor se

schimba, dar știa că, la lumina zilei, erau de un minunat albastru închis... iar în penumbra asfințitului arătau ca două stele întunecate, zâmbitori, prietenoși și senini. Ar fi fost puțin mai fericit dacă nu erau chiar atât de senini.

Și mai simțea și că fata abia aștepta să dea drumul calului... cu o nerăbdare deloc măgulitoare.

— Atunci, mâine seară?

— Ți-am spus că n-o să am timp până mă instalez în casă.

— Dar dacă e vorba numai de împachetat, aș putea veni aici să te ajut...

Fata clătină din cap, cu multă fermitate. Obrajii îi erau îmbujorați fermecător, după ce călăriseră prin sălbăticie.

— Nu, Martin, ești foarte bun, dar i-am promis doamnei Edgerley că am să le ajut, pe ea și pe fete, să pregătească dormitoarele pentru invitații lui Sir Luke. Nu știm câți va aduce cu el, dar mama lui va veni aproape sigur, și vor mai fi și alții...

— N-a avut bunul simț să vă anunțe?

— Nu. Probabil consideră că nu avea niciun motiv.

— Sunt sigur că doamna Edgerley nu e de aceeași părere. E foarte neliniștită?

— Este cam îngrijorată, da. Dar numai fiindcă încă nu l-a cunoscut. Sau, cel puțin, nu l-a mai văzut de când era copil.

— Se pare că nimeni nu l-a întâlnit...

Martin se încruntă.

— Totuși, vreo doi cunoscuți de-ai mei au auzit despre el. Vreau să spun, au auzit destul de multe.

— Așa...?

Tonul ei devenise dintr-odată întrebător, iar Martin zâmbi, privind-o curios.

— Te întrebi ce fel de om e, Melanie? o întrebă. Vreau să zic, ți-ai petrecut mult timp gândindu-te la el în ultimele câteva săptămâni, de când am aflat că va veni să locuiască aici?

Melanie îl privi nedumerită.

— Nu, de ce să mă fi gândit atât de mult?

Martin ridică din umeri.

— E celibatar, excepțional de bogat... baronet!

M-am gândit că s-ar putea să fii puțin curioasă.

— În niciun caz nu sunt mai curioasă decât doamna Edgerley și servitoarele, răspunse ea cu un aer de ușoară nemulțumire. Știi foarte bine că am ținut mult la Sir James și pur și simplu detest gândul că vine altcineva aici, să... ei bine, să-i ia locul, recunosc eu ea nefericită. Nu mi se pare normal, într-un fel... ba chiar, mi se pare foarte anormal!

— Dar el este moștenitorul legitim. Vreau să zic, are dreptul să stea aici.

— Da, însă numai fiindcă este nepotul lui Sir James. Bietul Sir James, n-a avut niciodată familie și știu că adesea își făcea griji că n-avea niciun fiu care să-i moștenească averea. Luke era și pentru el un străin, la fel cum va fi pentru toată lumea, când o să sosească. De-asta sunt toți atât de îngrozitor de nervoși!

— Inclusiv tu?

— Eu nu. Îl voi evita, din moment ce mi-am găsit o locuință proprie, în casa cea mică!

— Așa speri!

Totuși, îi zâmbi mai cald, în timp ce-i dădea drumul calului.

— Nu te chinui prea tare, frumoaso, iar dacă ai nevoie de mine... ei bine, nu trebuie decât să-mi dai un telefon, și am să vin!

— Mulțumesc, Martin, răspunse Melanie cu blândețe și recunoștință... o recunoștință foarte sinceră, căci știa că vorbea serios și ținea foarte mult la el.

Martin o privi cum dispărea pe sub bolta de chitră, fără o singură privire în urmă, și încălecă din nou, cam posomorât. Întoarse calul spre sat și porni încet către casă, prin lumina străvezie a asfințitului.

* * *

Melanie străbătu în trap ușor aleea și coti într-o parte înainte de a ajunge să vadă casa. Bifurcația o ducea spre grajduri, unde la ora aceea domnea foarte puțină activitate. Prin urmare, fu atât de surprinsă când găsi curtea plină de mașini, încât își struni brusc calul și fu cât pe ce să cadă din șa.

Curtea grajdurilor acoperea o zonă destul de întinsă și era destinată cailor, iar pe lângă magazia mare pentru trăsurile care o domina, toate celelalte clădiri din jur conțineau boxe și camere de harnașamente, cu locuințele personalului la etaj. Magazia era folosită ca garaj pentru mașini, iar recent mai fuseseră adăugate două garaje, pentru mijloacele de transport ale vizitatorilor. Faptul că ușile tuturor acestor garaje erau închise o făcu pe Melanie să presupună ușurată că sosise vreun soi de delegație... sau, poate, un grup de turiști cărora li se permisesse accesul la obiectivul istoric cunoscut ca Wroxford Priory.

Descălecă repede și-și duse calul printre

mașinile parcate cam alandala – dintre care două erau destul de impresionante – până la boxă; după ce-l adăpă și-l pregăti de culcare, ieși și blocă partea de jos a ușii.

În timp ce-și croia iar drum printre mașini, îi trecu prin minte că era o oră cam târzie pentru vizitarea casei. Horton, majordomul, căruia îi plăcea să aibă liniște o oră înainte de servitul cinei, nu putea fi deloc mulțumit.

Aruncă o privire spre zidurile tocite de intemperii ale casei și-și dădu seama că ardeau prea multe lumini. Fu surprinsă să vadă aprinse luminile și la ferestrele dormitoarelor, pe lângă cele ale salonului și bibliotecii, aflate la parter. Dar, în afară de ea și de servitori, pe moment în casă nu mai locuia nimeni. Toți așteptau sosirea noului proprietar.

Intră pe o ușă laterală și nu se miră că, imediat ce ajunsese înăuntru, se pomeni în plin haos.

Doamna Edgerley îi vorbea unei cameriste pe un ton ușor isteric, iar bucătăreasa striga înnebunită

din ușa deschisă a bucătăriei. Voia să știe dacă fusese trimis cineva în sat ca să cheme ajutoarele suplimentare de care avea nevoie. Spunea multe despre pacostea de a avea numai două mâini și că dacă era vorba să servească cina la timp, fără nemulțumiri cu privire la calitatea mâncării, atunci trebuia s-o ajute cineva la tăiatul zarzavaturilor. Cele două menajere și fata de la bucătărie fuseseră chemate să facă paturile și nu era cinstit ca ea să rămână singură la bucătărie.

— Unde-i Horton? întrebă ea cu voce ascuțită. De ce nu telefonează la Bell Inn după mama lui Betty Clark? O să vină, știu eu ce spun!...

— Horton e ocupat cu decantarea vinului, răspunse doamna Edgerley, pe un ton din care reieșea că mai avea un pas până să ajungă la capătul răbdării.

Melanie intră în cercul de lumină. Ochii doamnei Edgerley se întoarseră spre ea.

— A venit, domnișoară Melanie, o informă menajera cu o expresie chinuită. Sir Luke e aici, cu un

grup mare de oameni, iar draperiile de la salon încă mai așteaptă să fie agățate la locul lor! Abia azi dimineață s-au întors de la curățătorie și plănuiam să le pun mâine... dar acum va trebui să le atârî în seara asta.

Vorbea frângându-și mâinile, deznădăjduită.

— Și n-are cine să mă ajute!

— Nicio grijă, doamnă Edgerley, răspunse Melanie. Am să vă ajut eu.

Noroc că Sir Luke intrase în bibliotecă, iar majoritatea prietenilor lui se răspândiseră prin dormitoare, sau dăduseră drumul la apă în toate băile, făcând să vuiască întreaga casă. Prin contrast, salonul – cea mai frumoasă cameră pe care o văzuse Melanie în viața ei – era o oază de liniște, o insulă de brocarturi și tapiserii delicate care scoteau în evidență frumusețea lemnăriei lustruite și a intarsiilor, în ciuda faptului că ferestrele mari erau încă lipsite de draperii și perdele, lăsând să se vadă geamurile enorme.

Băiatul grădinarului aduse o scăriță, iar Melanie

se urcă pe ea, dar constată că nici așa nu era destul de înaltă pentru a aranja cu gust perdelele de mătase. Fu găsită încă o scăriță, astfel încât Melanie avu impresia că i se pierdea capul printre cornișele aurite și faldurile grele de catifea. Doamna Edgerley era atât de nervoasă încât n-o putea ajuta prea mult, iar până la urmă îl cheamă pe Horton, ca să se consulte cu el.

În sfârșit, draperiile fură agățate, iar doamna Edgerley alergă să supravegheze roiul ajutoarelor de la etaj. Melanie începu să șteargă pragul de pe mese și alte suprafețe lustruite, iar după aceea scutură pernele și făcu focul. Era o seară de primăvară târzie, dar nu se îndoia că doamnele aveau să dorească să ardă focul în salon, după cină.

Tocmai îngenunchea pe covor, în fața șemineului uriaș de marmură, încinsă cu șorțul și mânuind vătraiul, când ușa dinspre hol se dădu de perete și intra un bărbat, care i se adresă fără ceremonie:

— Da-n casa asta există cineva care-i în stare să

răspundă când sun? Apăs pe butonul soneriei din bibliotecă de-am făcut scurtă la mână, și pân-acum nimeni n-a găsit de cuviință să întrebe de ce am nevoie. E ceva-n neregulă cu sistemul de sonerii de-aici, de la Priory?

— N-nu...

Melanie se ridică pe jumătate de pe cerga groasă din fața șemineului și-și împinse o șuviță de păr de pe frunte cu o mână pe care mai rămăsese puțin praf de cărbune, întinzându-și o dâră cenușie pe obraz.

— Nu... nu, repetă ea.

Omul o privi încruntat. Era un bărbat destul de înalt, zvelt de constituție, cu piele oacheșă, păr aproape negru și ochi care-i aminteau atât de mult de ai regretatului Sir James Charnock, încât înțelese că acela era noul baronet. Dar faptul că semăna atât de bine cu Sir James o amuți un moment, împiedicând-o să răspundă prompt.

— Și-atunci, de ce nu răspunde nimeni? De ce trebuie să mă duc personal să caut pe cineva, când

n-am nevoie decât să schimb câteva cuvinte cu majordomul? Apropo, băiatul ăla, Horton, unde-i?

— Cred că e ocupat, la fel ca toată lumea.

Melanie vorbise cam repede, fără a dori să sune nepoliticoasă, dar își dădu seama că exact așa părea, când îl văzu pe Sir Luke încruntându-se cu o expresie care făcea să i se îmbine sprâncenele negre, armonios conturate, întunecându-i și mai mult ochii.

— În toată casa domnește agitația, îi explică ea, și mai grăbită. Toți aleargă de colo-colo încercând să-și termine treburile, așa că unele lucruri rămân nefăcute, teamă mi-e...

— *Dumitale* ți-e teamă?

În ochii lui se zări o ușoară lucire de umor, în timp ce-i privea dâra gri de pe obraz.

— Dar nu intră în atribuțiile dumitale să ai grijă ca o asemenea casă să fie menținută într-o stare potrivită pentru a-l primi pe proprietar, când apare pe neașteptate cu câțiva prieteni? În fond, sunteți destui. Pe lângă Horton, care a fost întotdeauna un mofturos

și nu mă îndoiesc că și-a căptușit bine culcușul în toți anii ăștia cât unchiul meu a locuit aici într-o splendidă izolare, fără să primească pe nimeni, mai e și menajera, și bucătăreasa, și nu mai știu câte alte femei, la bucătărie. Le-am auzit trăncănind ca niște gaițe, când m-am apropiat de ușă. Iar acum te găsesc pe dumneata aici, chinuindu-te să aprinzi focul ăsta amărât...

— O să se aprindă! îl asigură Melanie, în timp ce Sir Luke făcea un pas înainte, amenințându-i migăloasa construcție de surcele și cărbuni cu vârful unui elegant pantof de comandă. Vă rog, Sir Luke! îl imploră ea, abia stăpânindu-se să-l tragă de mânecă. Lăsați-l în pace, și o să ardă!

— Ei, s-ar putea să ai dreptate, consimți el cu îndoială, încruntându-se din nou. Personal, însă, cred că ai face mai bine să dai drumul la căldura electrică. Cele două doamne pe care le-am adus tocmai s-au întors din Africa de Sud, și sunt sensibile la frig.

— Foarte bine, Sir Luke.

Melanie începu să deschidă radiatoarele electrice, deși în spatele lor tocmai se înălța o vâlvătaie veselă în cămin. Sir Luke se plimba prin jur, admirând camera.

— Îmi amintesc salonul ăsta foarte bine, spuse el, înclinându-și cu admirație capul cu păr lucios. Veneam aici în copilărie, în timpul vacanțelor de la Eton, pe-atunci mătușa mea trăia, iar casa era plină de viață, fiindcă primea foarte des și era și ea o persoană foarte vitală. Abia după moartea ei, unchiul meu a devenit un om retras.

— A, da, murmură politicoasă Melanie, privindu-l cum ridica în treacăt câte un bibelou.

— Wroxford Priory mi-a plăcut încă de atunci, ca o casă la țară ideală. Nu e prea mare, și se află în mijlocul unui ținut bun de vânătoare. Și mai e și la o distanță rezonabilă de Londra.

Părea că gândea cu voce tare, iar Melanie nu spuse nimic.

— Desigur, nu i-ar strica și câteva îmbunătățiri.

Băile sunt arhaice, iar sistemul de apă caldă, defectuos. Dormitoarele au nevoie de remobilare și redecorare, iar starea decorațiunilor din toată casa nu e prea bună. Cred că pe-aici n-au mai trecut lucrători de ani de zile – poate chiar de un sfert de secol.

Ajunsesse lângă porțiune a elegantului lambriu alb pe care Melanie îl considera unul dintre cele mai fermecătoare elemente ale salonului. Când îl văzu punând mâna pe panou, îi spuse cam crispată:

— Sir James a redecorat camera asta doar acum câțiva ani, și a modernizat și una sau două dintre băi. Propria lui baie – care probabil e a dumneavoastră acum, Sir Luke – a fost modernizată abia anul trecut.

— Nu zău?

Sir Luke se întoarse spre ea, privind-o cu o sprânceană înălțată. Pe furiș, Melanie își scosese șorțul, pe care-l ținea la spate. Își dădu seama că lui Sir Luke i se părea ciudată ținuta ei, în pantaloni de călărie și pulover pe gât, de o delicată culoare galbenă ca a penelor de canar.

— Și de cât timp ești dumneata aici, tânără domnișoară?

— A, de... de ani de zile.

— Ani?

— Vreau să zic, am... am fost plecată, desigur...

— Iar farmecul locului te-a atras înapoi?

— Cred... cred că se poate spune și așa.

Sir Luke își scoase din buzunar o tabacheră de aur și-și aprinse o țigară. O privi pe Melanie întrebător, prin norul delicat de fum care-i învăluia capul și umerii.

— Cum te numești?

— Melanie.

— Ei bine, Melanie, spuse el, arătând cu capul spre ușă, poți lua locul celui sistem de sonerii defectuos – încă un lucru pe care va trebui să-l pun la punct! Du-te să-l cauți pe Horton și spune-i să-mi pregătească hainele pentru cină, iar dacă nu mi-a despachetat deja bagajele, s-o facă imediat. Și dacă

are timp – ținând seama de afecțiunea aceea a lui pentru cămară! – să-i servească și pe unul sau doi dintre gentlemanii prieteni cu mine, sunt convins că-i vor fi recunoscător și, fără îndoială, îl vor răsplăti cum se cuvine înainte de plecare.

— Am înțeles, Sir Luke, răspuse Melanie, încercând să-și imagineze expresia lui Horton când avea să-i transmită instrucțiunile noului său stăpân.

— Și dacă nu e absolut necesar să te alături acelei turme de femei din bucătărie, crezi că le poți da o mână de ajutor doamnelor de sus? La despachetat, vreau să zic.

— D-da, desigur.

Melanie porni cu pași șovăitori spre ușă și, în timp ce încerca să-și găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a explica situația, Sir Luke o întrebă:

— Întotdeauna umbli îmbrăcată așa, ca o grăjdăreasă?

— Mă... mă scuzați, Sir Luke?

Țigara lui mirosea delicios, conținând probabil

tutun foarte fin și scump. Remarcabilii săi ochi continuau s-o privească în față, cu curiozitate.

— Cu cizme și pantaloni de călărie! Nu e tocmai ținuta corectă pentru o cameristă, sau o menajeră, sau ce-oi fi. Și, apropo, calul cui îl călărești?

— Al meu.

Sprâncenele lui Sir Luke se înălțară iar.

— Și-l ții aici, în grajd?

— Da, desigur...

Ușa se deschise și apărură capul agitat al doamnei Edgerley.

— Domnișoară Melanie, dacă ați terminat aici, vreți să-i dați o mână de ajutor bucătăresei? Nu vrea decât să-i supravegheze cineva tigăile și să amestece sosurile pe foc. Acolo-i o zăpăceală așa de mare, că mă tem să nu întârzie cu cina...

Își zări stăpânul și se grăbi să-și prezinte scuzele:

— O, vă rog să mă scuzați, Sir Luke, că v-am

întrerupt!

Sir Luke făcu un gest plictisit, expediindu-le pe amândouă.

— Duceți-vă și rezolvați cu zăpăceala aia, iar pe mine lăsați-mă în pace. Și nu uita, Melanie, mai strigă el după ea, să-i transmiți lui Horton instrucțiunile mele!

Melanie constată că doamna Edgerley nu exagerase cu privire la harababura de la bucătărie și, cu toate că sosise mama lui Betty Clark, de la Bell Inn, situația nu prea progresase. Doamna Clark lucrase la Priory câțiva ani, înainte de a se mărita, și de-atunci le ajutase adesea, dar îi displăcea să fie chemată din scurt și niciodată nu se înțelegea bine cu bucătăreasa. Se certaseră de mai multe ori în toiul pregătirii curcanului fript și al ghiveciului la abur, iar dacă nu intervenea Horton, ar fi putut să se întâmple cine știe ce dandana.

Horton era valet la Wroxford de-atâția ani, încât știa cum să potolească spiritele. Pe parcursul

îndelungatei slujiri a răposatului Sir James, dobândise câteva dintre apucăturile unui gentleman; și chiar așa arăta, cu părul său argintiu, trăsăturile aristocratice și expresia distinsă. Dar când se ivea o ocazie mai dificilă, știa să-i facă față și, din fericire pentru toată lumea, nu-și pierdea cumpătul.

Intră maiestuos în bucătărie și restabili ordinea, iar Melanie îl urmă înapoi în cămară, unde punea argintăria în ordine, și-i spuse că Sir Luke îi aștepta serviciile la etaj. Pe chipul lui Horton apăru o expresie chinuită – în timp ce-i preciza lui Melanie că nu era gentlemanul unui gentleman – dar era firesc ca sosirea noului stăpân să fi creat tensiuni care trebuia să fie surmontate cumva.

Melanie se oferă să pună ea tacâmurile în ordine, dar Horton răspunse că avea să se descurce. Cea mai importantă activitate a serii, după părerea lui, decantarea vinului, se făcuse deja, iar masa din sufragerie mai avea nevoie doar de câteva finisări. Melanie se obișnuise să aranjeze florile și aruncă o

privire în sufragerie, în drum spre etaj, ca să se asigure că vreun aranjament floral încropit în grabă nu se prăbușise după plecarea ei.

Verifică rapid tacâmurile și observă că Horton pusese masa pentru șase persoane... Ceea ce însemna că Sir Luke mai adusese cu el cinci oaspeți. Potrivit doamnei Edgerley, erau două doamne și trei domni, și cum Melanie nu urma să ia masa cu ei, era improbabil să-i vadă în seara aceea.

Era prea târziu ca să le mai ajute pe doamne, dar i se păruse mai important ca masa să fie servită la timp, decât să se ocupe de bagajele unor femei nehandicapate. În timp ce luau cina, putea să se ducă în camerele lor, ca să pună lucrurile în ordine.

Dar, în timp ce urca magnifica scară de stejar cu încrustații, simți nevoia să facă și ea o baie și se întrebă, cu un ușor zâmbet, ce părere avusese Sir Luke despre ea, văzând-o cu fața mânjită de cărbune. Se părea că nu știa nimic despre ea, ceea ce însemna că trebuia să-i explice cu proxima ocazie.

Privi în baie, și simți un miros trăsnitor de esență. Baia era și ea vraiste, plină de prosoape aruncate peste tot, pudră împrăștiată, și cu oglinzile aburite.

Melanie ridică din umeri, continuându-și drumul. Abia când ajunsese la ușa camerei sale – care n-avea să mai fie a ei peste câteva zile – suferi primul șoc real. Ușa era deschisă, iar două femei păreau să fi luat camera în stăpânire. Una, într-o frumoasă rochie de seară cu broderii iridescente, tocmai luase așternutul de pe pat și-l aunca pe jos. Îi spuse celeilalte, care era mult mai în vârstă și părea să aibă o expresie cam îndoielnică pe față:

— Dar sigur că-i în regulă, mamă! Știi bine că nu poți dormi într-o cameră cu aspect răsăritean, iar aici nu mai stă nimeni, numai servitorii. E clar că asta nu le era destinată lor, și am impresia că jumătate din lucruri sunt împachetate. Probabil a fost folosită pe vremea când Sir James trăia, poate de sora medicală...

Melanie intră în cameră, calmă.

— Vă înșelați, spuse ea, este camera mea. Dacă nu vă mulțumesc cele pe care le-ați primit, atunci poate că menajera vă va găsi altele!

Capitolul 2

Fata cu rochie elegantă se răsuci în loc, surprinsă. La vederea Melaniei, făcu ochii mari, apoi și-i îngustă, cu o scăpărare de ostilitate rece ca gheața.

— Nu zău? replică ea. Și ar fi nerezonabil să mă interesez cine ești dumneata?

— Deloc, răspunse Melanie, încercând să vorbească pe tonul cel mai firesc... deși în viața ei nu fusese mai furioasă.

Frumoasa cuvertură de satin pe care o primise în dar de la Sir James, când acesta mobilase pentru ea camera, zăcea aruncată pe covor; cearșafurile fuseseră azvârlite în colțul opus al camerei, iar fețele de pernă erau smulse. Până și sticlutele ei de parfum, pieptenii și periile, fuseseră măturate de pe masa de toaletă și

îngrămădite într-un sertar încă deschis! Conținutul unui alt sertar – batistele și mănușile – se învălmășea printre flacoanele de parfum și articolele de toaletă, iar o mică fotografie pliantă a părinților ei, care întotdeauna stătuse pe noptieră, fusese aruncată deasupra.

Reacția lui Melanie fu efectiv primitivă. O secundă, văzu roșu de-a binelea, apoi numără repede până la zece și-și înghiți furia. În fond, erau invitatele lui Sir Luke, nu putea vorbi urât cu ele. Aceea era casa lui Sir Luke, iar ea nu mai avea niciun drept înăuntru.

— Sunt Melanie Grainger, se prezentă ea, și am să mă mut de aici peste două zile. Sperasem să păstrez camera asta până la plecare, dar dacă aveți nevoie de ea, nu mă deranjează să-mi iau singură lucrurile. Însă va trebui să vă cer să așteptați până după cină, pentru că sunt foarte murdară și tocmai mă pregăteam să fac o baie.

O privi lung pe femeia mai în vârstă, care purta

și ea o rochie de seară și arăta destul de binevoitoare și mămoasă, apoi pe tânără, care nu era doar surprinzător de atrăgătoare, ci avea și un păr și niște ochi ce păreau să strălucească de la sine în lumina blândă a lămpilor cu abajur. Era blondă naturală – o blondă de tip scandinav – iar ochii ei aveau o culoare stranie, auriu-translucidă, că ai unei pisici. Scăpărau pe sub genele vizibil false, dând de înțeles că nu era deprinsă să i se spună că trebuia să aștepte.

— Dar mama mea e obosită, obiectă ea, și n-o putem lăsa să aștepte!

Vorbea cu un accent străin ușor dar perceptibil, care-i deranja ușor pronunția, cu atât mai mult cu cât era foarte nervoasă.

— Casa asta are prea puțini servitori, și a trebuit deja să-mi pregătesc singură baia... iar mama mea n-a avut pe nimeni care s-o ajute la despachetat! Nu înțeleg ce-are de gând Sir Luke, să țină o casă mare ca asta cu atât de puțini servitori...

— Sir Luke a venit aici pentru prima oară

acum, după ani de zile, îi explică Melanie, păstrându-și admirabil calmul, și cred că majoritatea oamenilor ar fi de acord că trăim într-o epocă în care, când aproape nimeni nu mai ține servitori, Wroxford Priory are norocul de a folosi două cameriste permanente și un majordom, precum și o manajeră și câteva ajutoare externe, care vin când e nevoie de ele. Dacă doamna Edgerley ar fi avut idee că urma să sosiți cu toții azi, nu la sfârșitul săptămânii, v-ar fi pregătit casa. Dar a fost luată prin surprindere, și mă tem că va trebui să fiți îngăduitoare.

— Dacă doamna Edgerley e menajera, nu cred că este foarte competentă, altfel casa *ar fi fost* gata să ne primească!

Melanie își mușcă buza.

— Mă tem că nu înțelegeți, spuse ea. A avut loc o adevărată orgie a curățeniei de primăvară, și am ajutat cu toții. Casa nu era gata pentru dumneavoastră!

— Într-o casă gospodărită bine, nu e nevoie de orgii ale curățeniei. Totuși, toate astea nu contează.

Mama mea dorește să-și schimbe camera, iar a dumitale pare foarte potrivită... sau, în orice caz, destul de potrivită.

Arunc o privire în jur, cu dispreț.

— Spui că pleci în două zile, așa că poți să te muți și-n seara asta. Dar încă nu mi-ai spus ce faci aici.

Ochii ei aurii și reci se ațintiră asupra Melaniei, cu fixitatea și ferocitatea unor ace pregătite să împungă un fluture pentru a-l pune în insectar.

— Îmi place ca totul să fie clar și, ca să evităm orice confuzie, adăugă ea, va fi mai simplu dacă înțeleg cine ești. Nu ești servitoare aici, așa-i?

— Nu, răspunse Melanie încet.

Sprâncenele subțiri ale celei din fața ei se apropiară una de alta.

— Ai avut vreo funcție aici, poate? Ai fost angajata lui Sir James înainte de a muri? Ai ajutat la îngrijirea lui în ultima perioadă a bolii?

— Nu, răspunse iar Melanie, clătinând și din

cap de astă dată.

— Atunci...?

Acum, sprâncenele delicate ale feței se îmbinară de-a binelea.

— Ești secretară? Servitoare superioară? Vii aici ca să ajuți în vreun fel...?

Melanie tocmai se pregătea să răspundă „Nu” pentru a treia oară, când sună gongul care anunța cina. Era primul gong, ceea ce însemna că se serveau apetitivele în bibliotecă, dar mama frumuseții aurii păru ușor surprinsă și se întoarse spre fiica ei, adresându-i-se grăbită:

— Trebuie să coborâm, Inga, altfel vom întârzia! S-ar putea ca lui Sir Luke să nu-i placă!

Apoi o privi din nou pe Melanie, zâmbindu-i aproape cu o expresie de scuză.

— Nu e neapărată nevoie să schimb camera, o asigură ea, și n-aș vrea să crezi că te dau afară numai fiindcă Inga consideră că ar trebui să dorm într-o cameră cu aspect sudic. E adevărat că sufăr de

reumatism și nu suport camerele friguroase, iar lângă cea pe care mi-au repartizat-o nu pare să existe nicio baie...

Melanie o întrerupse.

— O veți primi pe a mea, îi promise, zâmbindu-i la rândul ei. Mă voi ocupa de asta imediat ce sunt destul de curată ca să vă ating lucrurile, adăugă ea, arătându-și mâinile murdare. Am făcut focul, și alte treburi, și sunt într-un hal fără de hal.

Inga porni spre capul scării.

— Vino, mamă, mergem jos, spuse ea, ignorând-o complet pe Melanie. Dacă e să ne luăm după hărmălaia din casa asta, la cină va fi și-așa o zăpăceală totală, așa că-i mai bine să n-o sporim și mai mult.

Dar mama ei mai rămase pe loc pentru a schimba câteva cuvinte cu Melanie.

— Îmi pare rău pentru lucrurile dumitale, draga mea, spuse ea, bătând-o pe braț. Fotografia aceea de pe noptieră... N-am vrut s-o ating, dar Inga era atât de

sigură că nu avea nicio importanță... Știi, e cam surescitată, acum e prima oară când vizitează o casă mare ca asta.

Se uită în jur cu oarecare uimire, fiind în același timp clar că găsea condițiile luxoase din casă extrem de satisfăcătoare.

— E o casă frumoasă, nu-i așa?... O adevărată casă englezească de țară! În Suedia, unde locuim noi, toate sunt absolut altfel...

— Deci, sunteți din Suedia? murmură Melanie, conștientă că fata își aștepta mama pe scară, nerăbdătoare.

— Da. Deși sunt englezoaică. M-am căsătorit cu Olaf Larsen când eram mult prea tânără ca să știu ce făceam – și, desigur, el m-a luat din Anglia. Acum a murit, iar Inga și cu mine călătorim destul de mult. Nu-i așa că e o fată frumoasă? adăugă ea cu mândrie, privind spre tânăra cea superbă de pe scară. Toți spun că e aproape incredibil de frumoasă, și mi-am cheltuit toți banii de prisos ca să-i cumpăr hainele cele mai

potrivite. Tocmai am venit de la Paris, de fapt, și și-a luat câteva lucruri foarte frumoase. Înainte de asta am fost în Durban, unde sunt niște apusuri de soare minunate!

Îi explică apoi că simțea frigul, după căldura din Africa de Sud, iar Melanie o asigură că n-avea să fie necesar să se culce în camera cealaltă. Tocmai se pregătea să iasă pe coridor, când doamna Larsen o prinse iar de braț, cu hotărâre, și o mai ținu pe loc câteva momente.

— Ce părere ai despre Sir Luke Charnock? întrebă ea în șoaptă, pe un ton confidențial și dramatic. El îl gădesc absolut fermecător – și, desigur, e foarte bogat, și pare să fi făcut o mare pasiune pentru Inga. Știi, s-au cunoscut în Suedia, acum doi ani, de Crăciun. Din clipa când a văzut-o, nu și-a mai putut lua ochii de la ea! Iar întâlnirea întâmplătoare din Durban a fost extraordinară. Știi, e pe jumătate american. Mama lui este o femeie fascinantă, și foarte cultivată. Cred că-l influențează mult... dar Inga mi-a

spus că vrea s-o ceară în căsătorie.

— Ăă, a... da? replică Melanie, cu surprinderea cuvenită.

— Da. E minunat, nu-i așa? Mi-ar plăcea s-o știu stăpână peste... toate astea!

Sunetul reverberat al celui de-al doilea gong îi aminti că avea anumite obligații și, cu o privire vinovată spre Melanie, plecă grăbită după fiica ei. Între timp, Inga ajunsese în coridorul de lângă bibliotecă.

* * *

Melanie făcu repede o baie, apoi se întoarse în vechea ei cameră și începu s-o pregătească pentru doamna Larsen. Faptul că în curând urma să plece de la Priory o împiedica să regrete cu adevărat, când aruncă o ultimă privire prin cameră; fără obiectele ei personale, camera arăta deja înstrăinată.

Puse sticle cu apă fierbinte în patul doamnei

Larsen și-i agăță toate hainele în dulap, după care îi puse articolele de lenjerie în sertare. Fu fascinată de colecția ei de pantofi, confecționați vizibil de comandă, care costaseră desigur o mulțime de bani.

După ce termină, coborî la bucătărie pe scara dinspre și-și luă o tavă cu mâncare, pe care o duse în noua ei cameră. Pentru prima oară de când locuia la Wroxford Priory, se simțea cam singură. Știa că mai erau în casă și alți oameni – ba chiar, un număr destul de mare – iar ea era exclusă dintre ei.

De fapt, era o străină... și nu se mai simțise străină niciodată.

* * *

Dimineața, se trezi devreme și ieși s-o scoată la aer pe Lady, mica ei iapă murgă, cu mult timp înainte ca domnișoara Inga Larsen să-și fi ridicat capul auriu de pe pernă, sau să acorde măcar un interes parțial lumii din jur.

În virtutea obișnuinței, Melanie luă micul dejun în salonul de stejar, care pe vremea lui Sir James fusese folosit întotdeauna în familie. Era mai mic decât sufrageria, iar Sir Luke și invitații lui încăpuseră totdeauna perfect. Doamna Edgerley ținea la obiceiuri, iar pe gheridonul de stejar erau puse tăvile acoperite din care se simțeau mirosurile savuroase ale cârnaților și jumărilor de ouă, rinichilor, șuncii și ciupercilor.

Melanie văzu vreo două scrisori sosite pentru ea cu poșta de dimineață și vru să le citească acolo, în lumina soarelui, dar îl zări pe unul dintre musafirii din seara trecută – un tânăr cu păr destul de lung și o îmbrăcămintă vizibil ultramodernă, care îi făcuse cu mâna din hol și chiar pornise în sus pe scară, ca să stea de vorbă cu ea.

Melanie se retrăsese repede în camera ei și încuiase ușa, dar îl auzise înjurând încet pe coridor. Era clar că se considera un mare seducător, iar ea nu voia să se pomenească încolțită în salonul pentru

micul dejun, așa că mănca repede și tocmai își strângea scrisorile, gata să plece, când în cameră intră menajera.

— O, cât mă bucur că v-am prins, domnișoară Melanie! Sir Luke spune că vrea să vă duceți la dumnealui imediat ce v-ați luat micul dejun. Se pare că dumnealui nu ia micul dejun – decât o cafetieră cu cafea neagră și tare pe care Horton i-a și dus-o în bibliotecă – acolo e acum, și arată ca și cum l-ați fi supărat cu ceva. Nu-mi dau seama ce poate fi, fiindcă știu că ieri ați fost foarte îndatoritoare și chiar ați lăsat-o pe acea doamnă Larsen să vă dea afară din cameră... ceea ce mie nu mi-a convenit deloc, adăugă ea subțindu-și buzele, când am auzit. I-am spus lui Horton că eu n-aș permite nimănui să mă dea afară din camera mea!

— A, dar vezi dumneata, în cazul meu e altceva...

Totuși, Melanie simțea o recunoștință stranie pentru că o sprijinea.

— Nu mai am niciun drept aici, la Priory, și ocupam una dintre camerele de oaspeți.

— Sir James a spus întotdeauna că aceea e camera dumneavoastră, insistă doamna Edgerley, pe un ton de parcă tot ceea ce spusese Sir James în trecut urma să aibă aceeași valoare pentru ea și în viitor. „Camera domnișoarei Melanie”, o numea... și chiar și când ați fost plecată în Franța, a rămas exact așa cum o lăsaserăți, și numai cameristele aveau voie înăuntru, ca să șteargă praful. Nu mi-a venit să cred că am intrat azi-dimineață la șapte să vă aduc ceaiul, și am găsit-o pe doamna Larsen în patul dumneavoastră!

— Vai de mine! se sperie Melanie. Și ai deranjat-o?

— Mi-a spus să duc ceaiul înapoi și să-i aduc o cafea. Nu pot pricepe cum sunt în stare unii să-nceapă ziua cu cafea! Mie una, nu mi se pare civilizat.

— Cred că totul ține de gust. Unor oameni le place cafeaua, alții preferă ceaiul. Spuneai că Sir Luke părea nemulțumit de mine?

— E foarte prost dispus... sau așa am avut eu impresia. Mi-a pus multe întrebări despre dumneavoastră.

— Și i-ai spus cine sunt?

— Păi da, bineînțeles, domnișoară.

Doamna Edgerley părea surprinsă.

— I-am spus că sunteți pupila lui Sir James, că v-a lăsat moștenire casa cea mică și pianul din salon, și c-o să vă mutați în câteva zile. El a răspuns că n-a auzit niciodată că Sir James avea o pupilă.

— Nici nu cred că a auzit. Nu i-am fost niciodată oficial pupilă, explică Melanie. M-a adoptat într-unul din momentele lui de generozitate și m-a dat la școală. Sunt surprinsă, totuși, că Sir Luke n-a găsit nicio referire la mine în testament. Avocații trebuie să-i fi atras atenția că o casă de pe moșie îmi fusese lăsată mie, și că mai urmează să moștenesc și o mică sumă de bani. E foarte mică, dar îmi va ajunge până mă hotărâsc dacă vreau să devin medic veterinar sau pianistă.

Îi zâmbi menajerei, cu ușoară obrăznicie.

— Unii oameni, auzindu-mă cum cânt la pian, mi-ar recomanda insistent să mă fac veterinar.

— Ce prostie, domnișoară! exclamă doamna Edgerley cu convingere. Cântați la pian foarte frumos, și nu se poate să n-o știți și dumneavoastră. Horton și cu mine v-am ascultat de multe ori, de la ușa salonului, iar Sir James nu v-ar trimis la conservatorul acela din Paris dacă nu socotea că aveți talent.

— M-a trimis la Sorbona, deoarece considera că aveam posibilități.

M-a lăsat să studiez muzica fiindcă eu am considerat că s-ar putea să ajung într-o bună zi să duc aceeași viață ca a mamei mele și să călătoresc prin toate capitalele lumii, încântând numeroși spectatori. Dar problema e că nu sunt talentată, cânt doar frumos... adecvat, s-ar putea spune.

Se încruntă.

— Crezi că Sir Luke e nemulțumit de mine din cauza pianului? E un pian bun – foarte bun chiar! – și

poate nu vrea să se despartă de el. Parcă am auzit pe cineva cântând, aseară... S-ar putea să fi fost domnișoara Larsen.

— Mai degrabă tânărul acela cu părul lung care zdrăngănea muzică de dans când le-am dus eu cafeaua, și nu m-a lăsat să dorm până-n zori, ascultând radioul pus tare chiar sub camera mea, declară dezgustată menajera.

Melanie păru mai ușurată.

— Ești sigură că domnișoara Larsen n-a cântat la pian? Recunosc că nu suna prea clasic. Era mai degrabă pop decât Beethoven, dar multor oameni le place muzica pop. Nici mie nu-mi displace.

Doamna Edgerley scoase un nou sunet de nemulțumire.

— Ei bine, mie nu-mi place, iar dacă a fost domnișoara Larsen, sper să luați pianul până pleacă, domnișoară... și din câte am înțeles de la Sir Luke, au venit aici pentru un termen nedefinit.

Melanie dădu din cap.

— Da, și eu cam bănuiesc că vrea — domnișoara! — să stea aici pe termen *foarte* nedefinit! Cât despre ceilalți, încă nu i-am cunoscut, dar tânărul pletos părea destul de amuzant. Recunosc că are niște haine ca din Carnaby Street, dar lumea e plină de ciudați.

Menajera pufni.

— Nu știu ce să zic de Carnaby Street, dar eu știu că-i prefer pe ceilalți doi domni pe care i-a adus cu el Sir Luke... destul de vârstnici amândoi, iar unul e chiar foarte drăguț. Un adevărat gentleman. Eu știu să recunosc întotdeauna un gentleman!

Melanie îi zâmbi.

— Ești o snoabă, doamnă Edgerley! o acuză ea.

Apoi se uită la ceas.

— Ei, atunci să mă duc, nu? Dacă Sir Luke a spus să vin imediat ce-mi termin micul dejun, e clar că trebuie să mă grăbesc. L-am terminat de zece minute.

Aruncă o privire cam nehotărâtă spre doamna Edgerley.

— Am fost destul de nepoliticoasă cu domnișoara Larsen aseară, recunosc eu. Una la mână, am refuzat să-i dau orice informații despre mine, și e clar că m-a considerat o persoană de o calitate foarte îndoielnică. Dar mama ei e atât de impresionată de tot ce vede la Wroxford, încât aproape că o simpatizez... iar asta, în ciuda faptului că m-a dat afară din cameră! Sau, mai bine zis, fiica ei m-a dat. Am surprins-o tocmai când îmi scotea lucrurile din sertare și-mi făcea cu mâinile ei bagajele, înainte ca eu să spun ceva!

Doamna Edgerley o privi amuțită de uimire. Apoi reveni la lamentația ei favorită din ultimele câteva săptămâni:

— O, de-ar mai fi Sir James cu noi!

Capitolul 3

Melanie primi permisiunea să intre imediat ce bătău la ușa bibliotecii. Sir Luke căutase prin sertarele

biroului, pe jos era plin de hârtii, iar o serie de casete vechi fuseseră deschise și ele, având conținutul împrăștiat peste tot.

— De ce adună oamenii atâtea nimicuri? întrebă el, aruncându-i o privire aproape indiferentă, pe deasupra unui plan despăturit al moșiei. Harta asta datează din 1720 și practic se dezintegrează. Ar putea prezenta interes pentru custodele vreunui muzeu, dar nu și pentru mine. În seif sunt cel puțin șase hărți clasa-ntâi ale districtului, și măcar sunt întregi.

Melanie se aplecă peste harta desfăcută, cu interes.

— N-am mai văzut-o niciodată, spuse ea. Arată cum era Wroxford Priory înainte de a se fi extins, în 1740. Asta a fost înainte de a se fi adăugat aripa de est, când toată casa era mult mai mică decât acum. Desigur, inițial fusese un priorat, nu prea mare sau important. Aparținea unei fundații franceze, cred, cam de prin 1482.

— 1483, o corectă el.

— A, da, îmi amintesc că am discutat odată cu Sir James, și nu credea în autenticitatea unei date atât de târzii. El o plasa cu vreo cincizeci de ani mai devreme.

Sir Luke îi întinse tabachera, apoi arătă cu capul spre scaunul din fața biroului.

— Ia loc, o pofti. Vreau să-ți vorbesc. De fapt, sunt destul de multe lucruri despre care vreau să-ți vorbesc! continuă el, cu o scăpărare în ochi. Dar mai întâi permite-mi să-mi exprim o oarecare surprindere că pari să știi despre de multe pe tema clădirilor vechi. Pe lângă că aprinzi focul și ajuți membrii suprasolicitați ai personalului de-aici, cânti la pian și convingi gentlemanii bătrâni și impresionabili, ca unchiul meu, să-ți dea case și cai, mai ai și alte realizări demne de respect? Înțeleg că ai studiat un an la Sorbona și că doamna Edgerley crede că ar fi trebuit să moștenești tot Wroxford Priory, nu doar să ți se acorde dreptul de a-ți ține calul în grajdul de-aici... cât de mult timp poștești, pare-se, indiferent

cât de incomod ar putea să fie pentru mine!

Melanie roși ușor – și fermecător.

— Sunt sigură că doamna Edgerley n-a vrut să vă dea impresia asta, Sir Luke, spuse ea încet dar răspicat. Mă cunoaște aproape de când m-am născut și era firesc să-și manifeste interesul pentru mine, dar sunt sigură că a fost foarte fericită ieri, când ați sosit. Sunteți un Charnock, iar în Wroxford Priory au stat trei membri ai familiei Charnock, de când conacul a fost transformat în casă de locuit.

— Nu zău? replică el sec. Iar perpetuarea liniei Charnock înseamnă și pentru dumneata la fel de mult ca pentru doamna Edgerley?

Melanie aruncă o privire sfioasă spre harta întinsă în fața lui.

— Aproape la fel de mult, recunosc ea.

Sir Luke își strivi țigara în scrumieră, se ridică și începu să se plimbe printre hârtiile împrăștiate pe jos, risipindu-le ca pe niște frunze uscate, fără să-i pese că unele documente cu aspect legal aveau de

suferit.

— M-ai înșelat! declară el. M-ai înșelat cu deliberare, și nu din alt motiv, din câte-mi dau seama, decât ca să te distrezi. Te-am luat drept servitoare, și n-ai scos niciun cuvânt de protest! Ba chiar, i-ai transmis lui Horton mesajul meu, cu rezultatul că a luat măsuri, oarecum tardiv, și măcar sacoul meu de seară a fost mai puțin șifonat când l-am luat pe mine, aseară.

— Mă bucur, răspunse ea, pe același ton ponderat.

— Serios?

Sir Luke o privi lung, cu o expresie clară de nemulțumire, dar nu numai atât.

— Iar dacă Horton nu mi-ar fi călcat sacoul, l-ai fi călcat dumneata?

— Poate.

— I-ai făcut unele servicii lui Sir James în schimbul generozității lui uluitoare?

De astă dată, Melanie se înroșie de furie.

— Niciodată nu i-am cerut lui Sir James nimic, îl asigură ea pe nepotul lui. Pentru mine, a fost întotdeauna bunătatea întruchipată și niciodată n-am să-i pot fi destul de recunoscătoare pentru tot ce-a făcut. Dar dacă mă întrebați *de ce* le-a făcut, atunci nu vă pot spune! Întotdeauna a fost un mic mister pentru mine, deși cred că-i purta o afecțiune deosebită tatălui meu, care era fiul unui vechi prieten al lui, iar când a murit – tatăl meu, vreau să zic – și a murit și mama mea, Sir James și Lady Charnock m-au luat la ei. După cum știți, Lady Charnock a murit de câțiva ani, și cred că după moartea ei Sir James era recunoscător că avea... o oarecare companie.

— Dumneata, adică?

— Păi... ăă... da.

Ochii ei de un albastru extraordinar îl priviră cu un amestec de susprindere și suspiciune, în timp ce soarele dimineții îi descoperea luciri uluitor de subtile în părul castaniu și moale, ca o caschetă.

— E vorba despre mine, nu?

— Și te numești Melanie Grainger?

— Da.

— Iar dumneata și Sir James ați fost prieteni apropiați? Prieteni intimi?

Melanie se încruntă din nou.

— Nu știu ce înțelegeți prin asta, dar cred că ne admiram – sau eu, cu siguranță, îl admiram pe dumnealui. Cred că ținea destul de mult la mine și, cum niciodată nu a avut copii sau nepoți, presupun că eram oarecum o noutate pentru dumnealui. De asemenea, aveam multe interese comune. Mergeam împreună să privim păsările, pe vremea când era mai activ, și la pescuit. Îmi spunea ce cărți să citesc și mă încuraja să cânt la pian.

— Aha, pianul! exclamă Sir Luke, arcuindu-și sprâncenele negre. Vom mai discuta despre asta. Dar ceea ce aș dori să-mi explici pe moment este motivul pentru care nu te-am văzut niciodată aici cu ocazia rarelor mele vizite. Erau foarte răzlețe, pentru că pe-atunci locuiam în America, și numai în perioada

când am studiat la Eton am avut timp să-mi văd unchiul și mătușa.

— Probabil pentru că și eu eram plecată la studii.

Rămase cu privirea spre el, încercând să și-l imagineze ca pe un elev în vizită la Wroxford Priory, un student cu mulți ani mai matur decât ea – din moment ce acum se apropia vizibil de treizeci și cinci de ani, iar ea încă nu împlinise douăzeci și trei. Fără nicio îndoială, așa se explica faptul că nu se întâlniseră niciodată.

— Deși cred, dacă nu vă supărați că vă spun, că ați fost elev cu destul timp înaintea mea, adăugă ea, cu o undă de umor cam malițios.

Buzele lui Sir Luke se răsfrânseră a nemulțumire.

— Sunt încă destul de tânăr ca să-mi amintesc serile plăcute ale lui Horton în cămară – cu o tânără cameristă, cred – și cum mă inspecta doamna Edgerley după urechi, înainte de a mă duce la culcare,

la instrucțiunile doamnei Appleby, care a fost guvernantă aici ani de zile.

În ochii lui, care imitau aproape perfect culoarea cernelii indiene, se regăsi o parte din malițiozitatea Melaniei.

— Pe-atunci încă nu erai aici, nu-i așa, domnișoară Grainger? Sunt sigur că nici măcar n-ai auzit vreodată de doamna Appleby!

Melanie recunoscuse că așa era.

— Atunci, nu știi nimic despre Wroxford Priory, pentru că doamna Appleby era un adevărat stat în stat!

Porni spre capătul camerei, se uită afară prin glaswand, spre imaginea veselă a peluzelor bine tunse, cu tufișuri ornamentale tăiate atent, apoi se întoarse, privind-o cu o expresie ca a unui judecător.

— De ce te-ai lăsat alungată din camera dumatăle aseară? o întreabă el.

Îl privi surprinsă, căci nu se așteptase la o asemenea atitudine față de evacuarea ei.

— A, spuse ea, a fost o nimica toată.

— Dar fusese camera dumitale ani de zile, cred că ai avut un mic șoc când te-ai pomenit dată afară, nu?

Melanie ridică din umeri.

— Aveam bagajele pe jumătate făcute. V-am spus, n-a avut nicio importanță.

— Înainte de a poza în martiră, mutându-se în camera care fusese pregătită deja pentru doamna Larsen, n-ar fi fost mai bine să vii la mine și să-mi ceri părerea?

Expresia ochilor ei arată clar că nici nu se gândise la una ca asta.

— Cum, dar nu puteam să vă deranjez doar pentru atâta lucru, Sir Luke!

— De ce?

Ridică iar din umeri.

— În acel moment, încă nici măcar nu știați cine sunt.

— Din vina dumitale!

— Și oricum era un fleac. Nu părea să aibă nicio importanță pentru mine.

— Intenționai să-mi spui azi că aveai dreptul – într-o anumită măsură! – la camera dumată?

— Sincer, nu știu, recunosc ea. Poate că aș fi făcut-o, dacă ajungeam la concluzia că e cazul să știți. Dar, pe de altă parte, mi se părea mult mai logic că nu avea niciun rost să știți.

Sir Luke se așează la birou, privind-o ușor încruntat.

— Există un anumit aspect al acestei probleme pe care trebuie să-l lămuresc cu dumneata, domnișoară Grainger. Domnișoara Larsen pare convinsă că ai fost nepoliticoasă cu ea... ba chiar, spune că ai fost nesuferit de grosolană! A fost surprinsă, în mod firesc, să vadă că ocupai una dintre cele mai bune camere din casă, deși nu păreai să ai dreptul, iar când a încercat să afle cine ești și ce cauți aici, ai refuzat să-i dai orice informație. Spune că ai fost insolentă, iar mama ei recunoaște că erai destul de

reticentă... extraordinar de reticentă, ținând seama de situația care se crease. Nu aveai absolut niciun motiv de a nu dezvălui imediat tot adevărul.

— Luase în stăpânire camera mea, și nu cred că o interesau amănuntele, răspunse Melanie.

Sir Luke se încruntă și mai tare.

— Fără îndoială, domnișoara Larsen era obosită după ce condusese mașina de la Londra până aici, și nu avea niciun motiv de a fi silită să asculte o lungă povestire imediat ce ajunsese într-o casă unde fusese invitată. Și trebuie să spun că am fost uimit să aud pentru prima dată că unchiul meu avusese un soi de pupilă... și nu una recunoscută oficial, se pare, altfel n-ai fi ezitat să-i declari domnișoarei Larsen că erai pupila regretatului Sir James Charnock, nu o ajutoare suplimentară care nu făcea decât să încurce lucrurile.

Melanie se înroși ca focul.

— Voi pleca azi, Sir Luke, îi promise ea, cu vocea destul de înfundată. Mă tem că nu mi-a venit ideea să plec chiar în momentul când ați sosit

dumneavoastră, și oricum nu vă așteptam decât la sfârșitul săptămânii. Dacă-mi permiteți să dau un telefon, am să sun la han ca să întreb dacă au o cameră liberă. Nu sunt foarte ocupați.

Se ridică.

— Mă tem că lucrurile n-am să mi le pot lua decât mâine sau poimâine...

— Stai jos, îi ordonă el scurt. Nu-ți cer să pleci până nu-ți va fi convenabil s-o faci.

Dar Melanie era încă roșie în obraji și, pentru prima oară în viața ei, știa ce anume însemna să se simtă ca o intrusă.

— Îmi este foarte convenabil. Voi avea eu grijă să-mi fie convenabil!

Ce contur aspru avea chipul lui, își spuse ea, și cât de înșelător îi puteau ochii să zâmbească uneori, când totul mergea perfect, iar Sir Luke era mulțumit.

— Nu te dau afară... Voiam doar să-ți atrag atenția că ai fi putut să arăți mai multă considerație și să fii mai puțin secretoasă în legătură cu motivele

pentru care te afli aici! Și aş dori ca zăpăcitul ăla de avocat al meu să fi fost mai explicit în legătură cu testamentul răposatului meu unchi. Se pare că vei lua o parte importantă din mobilierul salonului...

— Pianul, adică?

— Da, pianul.

O privi încruntat, de jos în sus, căci Melanie refuzase să se mai așeze.

— Chiar e al dumitale?

— Sir James a spus că-mi va rămâne mie. Cred că scrie și în testament.

Melanie vorbea cu o voce încă ușor gătită, căci nu se așteptase să aibă de luptat pentru pian.

— Ei bine, dacă așa este, n-am să-i contest dorința, spuse Sir Luke, deși părea hotărât să profite de cea mai mică hibă pe care ar fi putut-o găsi în testament. Dar, evident, voi studia problema, și nu-ți pot permite să-l iei până când situația nu va fi absolut clară. Săptămâna viitoare voi pleca la Londra pentru câteva zile și-am să vorbesc cu Harkness, de la

Rawlinson, Harkness & Delafield.

O privi încruntat, cu ochi scăpărători.

— Și apoi, mai este și problema casei dumitale.

Și pe aceea ți-a lăsat-o prin testament, sau ți-a donat-o în timpul vieții? Presupun că nu deții titlul de proprietate, nu-i așa?

— A, ba da, îl am.

Gura mică a Melaniei se strânse, iar din ochii ei albaștri țâșniră scânteii.

— Nu va fi necesar să-l consultați pe domnul Harkness în legătură cu casa mea, dar dacă o faceți, vă va convinge că am dreptul s-o ocup. Iar în ceea ce privește titlul de proprietate, îl pot obține oricând pe cel de la bancă.

— Îți mulțumesc, dar prefer să te cred pe cuvânt.

Sir Luke împături harta pe care o priviseră amândoi cu câțva timp în urmă.

— Dar pianul e cu totul altceva... reveni el la subiect. Abia am sosit și mă nemulțumește ideea că

anumite piese de mobilier vor fi scoase din casă. Poate că dumneata spui că nu-i decât un pian, dar pianul respectiv este un instrument foarte bun, și țin minte că mătușa mea cânta la el remarcabil de bine, și arată foarte armonios în salon... Ba chiar, dacă ar fi luat de-acolo, s-ar crea un gol vizibil. Desigur, aş putea să-l înlocuiesc, dar asta ar dura ceva timp și pe moment îmi găzduiesc un grup de prieteni. Aș detesta să văd salonul dezgolit, în prezența lor. Așa că va trebui să-ți înfrânezi nerăbdarea — dacă ești nerăbdătoare să iei pianul — până după plecarea lor, când voi avea timp să găsesc altul în locul lui.

— Desigur.

Melanie abia aștepta să iasă din bibliotecă și să plece din casă cât de repede și expeditiv se putea aranja. Niciodată nu i-ar fi venit să creadă că avea să trăiască ziua când nerăbdarea arzătoare de a ajungă în afara zidului de piatră care împrejmuia Wroxford Priory avea să fie cea mai intensă dorință de care era conștientă; dar acea zi se ivise, iar conștiința faptului

că abia aștepta să-și termine de făcut bagajele, să-și scoată mașina din garaj și să pornească spre hanul din apropiere o zguduia ca un vânt de furtună.

— În ceea ce mă privește pe mine, Sir Luke, îi spuse ea, străduindu-se să pară cât mai stăpânită și rațională, puteți aștepta oricât doriți până vă veți despărți de pian.

— Ar avea vreun rost să mă ofer să-l cumpăr?

Melanie îl privi surprinsă, apoi cu dezgust vizibil. Se răsuci dinspre birou își porni repede către ușă, dar bâjbâi un timp la clanță până s-o poată deschide.

În sfârșit, se întoarse spre el și-l asigură din prag, cu vocea puțin răgușită:

— Voi părăsi casa imediat ce-mi adun lucrurile. Nu... nu... nu cred că va dura prea mult!

Capitolul 4

Primul lucru pe care-l făcu fu să se ducă la

grajduri, pentru a aranja transferul temporar al lui Lady în grajdul lui Martin Vidal. Nu era de aceeași calitate ca grajdul special, impecabil, cu aer condiționat, de la Wroxford Priory; dar Melanie știa că Martin n-avea să se supere, iar Lady măcar nu urma să ducă lipsă de nutreț bun și îngrijiri adecvate, cât timp stătea la el.

Apoi îl căută pe Dickson, care addeptase să-i pună la dispoziție o mașină și s-o ajute la transportul efectelor personale. Dixon zăcea sub mașina unuia dintre vizitatori, și ieși mânjit de unsoare pe față și cu o expresie de admirație uimită în ochi, căci era o mașină italienească foarte rapidă, iar el încă nu apucase să se ocupe de acea marcă.

— Am să-mi dau toată silința, domnișoară Melanie, îi promise, când Melanie îi aminti de oferta lui. Dar cu toți acești oameni aici, și fără nimeni care să-mi dea o mână de ajutor...

— Desigur, Dickson, îl liniști ea, înțelegându-i imediat problema. Nici nu mă gândesc să abuzez de

bunăvoința dumitale. Dar dacă m-ai putea ajuta doar să aduc jos valizele și diverse alte lucruri, ca să le las aici până găsești pe cineva care să mă ajute să le duc la casă...

Dickson ridică mâna.

— N-am să vă las de izbeliște, domnișoară Melanie, spuse el ferm. V-am dat cuvântul meu și am să mi-l țin... dar va trebui s-o facem mai târziu, după ce termin cu toate astea de-aici.

Își trecu mâna peste capota unui Rolls-Royce gri-argintiu, cu un gest drăgăstos.

— O frumusețe, nu-i așa? întrebă el, aproape reverențios. Lui Sir James nu i-am plăcut niciodată mașinile de soiul ăsta. Nu pot să înțeleg, la banii lui... Mereu îl tot băteam la cap să se debaraseze de Austin, dar el nici nu voia s-audă. Un bătrân încăpățânat, asta era... iar Austin-ul e încă aici! Nu cred că Sir Luke o să-l prea folosească.

— Acest Rolls-Royce îi aparține lui Sir Luke? se interesă Melanie.

— Da. Și o să fie în grija mea, adăugă Dickson, ca și cum în sfârșit i s-ar fi făcut o mare cinste.

Melanie se îndreaptă spre o mașină decapotabilă bleu și o atinse ușor.

— Iar asta?

— Asta-i a domnișoarei pe care a adus-o Sir Luke cu el... aia tânără.

Melanie zâmbi ușor.

— Ordinea veche a făcut loc celei noi, nu-i așa, Dickson? murmură ea. După un Austin disprețuit și Mini-ul meu, vei începe să simți că bate un vânt proaspăt prin garajul tău, care acum e plin numai cu mașini pe măsură!

Își duse Mini-ul în fața casei și-l lăsă pe alee, în timp ce intră în casă și urcă în camera ei, fără să întâlnească niciun musafir. Dar, când coborî cu o valiză, dădu nas în nas cu tânărul cel pletos din seara trecută.

— A! exclamă el – și, în loc să se dea la o parte, ca un gentleman, îi blocă efectiv drumul.

Melanie se îmbrăcase cu un taior elegant cumpărat de la Paris și arăta excepțional de atrăgător. Purta chiar și mănuși, pentru acel moment final pe care probabil avea să-l țină minte toată viața. Părul îi era neted și lucitor, iar pieptănătura i se potrivea de minune cu fața delicată, în formă de inimă.

— Deci, nu ești doar o plăsmuire a imaginației mele!

Tânărul cel blond avea o expresie triumfătoare, iar Melanie îl privi cu dezgust. Purta pantaloni foarte strânși pe picior, cu țesătura în spic, și un pulover mult prea strident colorat pentru tenul lui destul de palid – fie natural, fie în urma excesului de nopți nedormite. Mai păstra urme de bronz și avea o constituție destul de suplă și vâjnoasă, care sugera plaje de sufring și stațiuni de schi, dar în rest nu era deloc genul ei. Iar Melanie se temea ca expresia feței să n-o trădeze.

— Sunt grăbită, spuse ea cu răbdare. Vă supărați dacă vă rog să mă lăsați să-mi continuu

drumul?

— A, da, am să mă supăr foarte tare, replică el cu un zâmbet seducător, arătându-și dantura impecabilă. Înțelegeți, aseară n-am putut afla cine ești și ce faci aici... iar Inga părea să te creadă o fostă guvernantă, sau cam așa ceva... Dar mi-e nu mi se pare deloc că arăți ca o fostă guvernantă. Iar aici nu mai locuiesc copii de cel puțin zece ani!

— Aveți perfectă dreptate, replică ea suav, aici nu e niciun copil.

Tânărul îi luă valiza din mână înainte ca Melanie să-l poată opri și i-o duse în hol, unde se înclină ironic, la un pas de ușa deschisă.

— Vă mulțumesc, domnule...?

— Winslow, se prezentă el, Christopher Winslow.

— Ei bine, vă mulțumesc foarte mult, domnule Winslow, dar de-acum încolo mă descurc și singură.

— Nu-mi răspunzi la compliment?

Melanie clătină din cap.

— N-are niciun rost, nu-i așa?

— Deci, ne părăsești...?

I se păru că auzea voci din partea opusă a holului, așa că-și luă valiza și ieși repede la soare, dar numai pentru a nimeri drept într-un grup de oameni adunați la câțiva pași de mașina ei. Le recunoscu imediat pe cele două femei, îmbrăcate în haine de țară nepractice dar extrem de scumpe, și schimbă un zâmbet cu doamna Larsen, înainte ca domnișoara Larsen să prindă ocazia pentru a se preface că n-o observa, întorcându-se și adresându-i un comentariu cu subînțeles domnului vârstnic care stătea lângă ea și era în mod vizibil surprins că o tânără necunoscută apăruse dintr-odată în mijlocul lor și părea dornică să plece fără ca nimeni s-o fi prezentat.

Dar amfitrionul – mult mai urban și, după câte se părea, extrem de bine dispus de astă dată – făcu repede un pas înainte și o împiedică să se urce în mașină. O acostă ca și cum ar fi cunoscut-o de mult, nu doar de câteva ore, și începu să le-o prezinte

prietenilor lui.

— A, Melanie, spuse el, nu poți pleca fără să te prezint. Știu că pe doamna și domnișoara Larsen le-ai cunoscut, dar nu aveau nici cea mai vagă idee cine ești. Inga, ea este pupila răposatului meu unchi, domnișoara Melanie Grainger...

Inga zâmbi glacial.

— Domnule Colonel Anstruther, mă mir că nu v-ați cunoscut, căci ați fost prieten apropiat cu Sir James...

Mustața militară a colonelului se zbârli de interes, în timp ce-i strângea galant mâna și declara că pur și simplu nu putea înțelege nici el și cât regreta că pierduse ocazia. Apoi, mâna mică și înmănușată a Melaniei fu strânsă de un bărbat cu chip slab, de vreo cincizeci de ani, care avea aerul unui magnat, dar părea foarte fermecător, prezentându-se Richard Culdrose, cu manierele unui „gentleman inconfundabil”, vorba doamnei Edgerley.

Dar Melanie nu avea deloc chef să stea la

taclale cu amicii lui Sir Luke Charnock, așa că, eschivând întrebările celor doi bărbați cam tomnatici, își puse valiza în mașină și, cu oarecare dificultate, se strecură după ea și reuși să pornească motorul, în timp ce Sir Luke o privea ca și cum n-ar fi putut înțelege prea bine ce se întâmpla.

— Nu cumva pleci, nu-i așa? întrebă el scurt. Doar nu faci o asemenea copilărie numai fiindcă...

Melanie îi zâmbi dulce.

— N-am făcut decât să grăbesc lucrurile, plecând cu o zi, două, mai devreme, fiindcă e mult mai comod pentru toată lumea, răspunse ea. Mă tem, însă, că destul de multe dintre lucrurile mele personale vă vor mai ocupa spațiul în garaj, înainte de a putea fi înlăturate... până mâine seară, cel mai târziu!

— Te porți ca un copil, declară Sir Luke rece și decis, destul de încet ca să-l audă numai ea, aplecându-se la fereastra mașinii. Preferi să te simți ofuscată din cauza acelui pian...

— Nici nu m-am mai gândit la pian, îl asigură

ea, cu un zâmbet amăgitor. De fapt, s-ar putea să refuz să-l mai accept, la urma urmei, așa că vă rog s-o încurajați pe domnișoara Larsen să cânte, atâta timp cât stă aici.

— Unde te duci? întrebă el sec.

— La Bell Inn. Au mâncare foarte bună, ar trebui să încercați și dumneavoastră cândva.

Băgă în viteză și, un moment, zâmbetul îi păli.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru ospitalitate, Sir Luke.

— Ar trebui să insist să n-o abandonezi atât de repede.

— Calitatea nu se prea ridică la nivelul cu care sunt obișnuită, răspunse ea cu o privire piezișă și ușor ironică. Mai ales patul din camera care fusese pregătită pentru doamna Larsen!

Chiar înainte de a porni pe alee, văzu cu coada ochiului că domnișoara Larsen, în costumul ei de culoarea păsatului de ovăz, croit ireproșabil, păși înainte și îl luă posesiv pe Sir Luke de braț,

agățându-se de el. În spatele lor, doamna Larsen zâmbea mulțumită, ca o pisică după ce a savurat o oală cu smântână pe gustul ei.

* * *

Când ajunse la Bell Inn, Melanie îi telefonă lui Martin Vidal și avu norocul de a-l găsi acasă, pregătindu-și masa în bucătăria lui seculară.

— Sunt la Bell, îl anunță ea, și m-am gândit că poate vrei să luăm masa împreună. Dacă ai timp, adăugă ea, amintindu-și că Martin avea și răspunderea fermei.

Martin scoase un chiuit de plăcere.

— Dacă am timp? repetă el. Sigur c-am să-mi găsesc timp... pentru tine! Ajung acolo în douăzeci de minute!

Se țină de cuvânt, și intră la bar în timp ce Melanie bea un suc de grape-fruit. Aruncă o privire dezgustată spre pahar și comandă imediat gin, dar

Melanie refuză.

— Nu sărbătoresc nimic, declară ea serioasă. E o zi pe care am s-o țin minte multă vreme, probabil... ziua când mi-am luat rămas-bun pentru totdeauna de la Wroxford Priory!

Melanie o privi înțelegător, dar și intrigat.

— Deci, ai plecat de-a binelea? întrebă el.

— De-a binelea și definitiv. Mi-am lăsat acolo cele mai multe lucruri, dar am să mi le iau peste câteva ore.

— Dar nu intenționezi atât de curând, nu-i așa?

— Nu.

Își termină sucul, apoi făcu o mutră abătută spre pahar.

— Dar Sir Luke a venit cu un grup mare de prieteni – cum am încercat să-ți spun la telefon, când am aranjat ca Lady să fie cazată temporar la tine – și mă simțeam ca a cincea roată la căruță, așa că n-am mai putut sta niciun minut. De mult n-a mai venit un grup atât de numeros la Wroxford, iar casa nu e

pregătită pentru mari petreceri. Dar se pare că lui Sir Luke îi place să se înconjoare de prieteni, iar una dintre ele îi e mai mult decât prietenă – este viitoarea lady Charnock!

— Nu mai spune!

Melanie dădu din cap.

— E suedeză, foarte frumoasă. Mama ei e englezoaică și se feliicită că și-a găsit un ginere de familie atât de bună ca Sir Luke Charnock.

Martin o privi curios, peste pahar.

— Și tu? întrebă el. Tu cum l-ai găsit?

— Nu-mi place, răspunse Melanie, mușcându-și buza pentru a-o potoli tremurul slab. Nu mă lasă să-mi iau pianul.

— O, *nu!*

— O, *da!* încercă ea să-i zâmbească firesc. Dar, desigur, e al meu deja, așa că nu prea are ce să facă. Oricum, trebuie să recunosc că am fost cam șocată să văd că un singur obiect, ca pianul, a părut să-l irite... și i-am spus că, dacă vrea, n-are decât să-l păstreze.

Probabil că o s-o și facă. Nu m-ar mira, din partea lui...

Martin arăta descumpănit de-a binelea.

— Îmi vine greu să cred, recunosc el. Sir James părea cu totul altfel...

— *Era* cu totul altfel.

— Și cu iapa ce se-aude? E adevărat că refuză să ți-o țină în grajd?

— N-a refuzat efectiv, dar părea să fie de părere că ar constitui un abuz.

— Extraordinar...!

Martin păru să considere că această veste necesita încă un rând de gin.

— Și alte neplăceri?? Mă tem că trebuie să fi fost, altfel n-ai fi plecat așa.

Melanie îi spuse despre casă, și despre felul cum doamna Larsen îi ocupase camera. Insistă că o plăcea pe doamna Larsen și că n-o deranjase deloc să-i cedeze camera, dar Martin știa că se amăgea, iar în cele douăzeci și patru de ore de când n-o mai

văzuse avusese parte numai de necazuri.

După masă, Martin insistă să-i dăruiască ei tot restul după-amiezii și o duse cu mașina până la casă, pe care o inspectară pentru a enșpea oară, discutând dacă era sau nu necesar să-i mai zugrăvească o dată livingul, pentru a o face să arate mai vesel.

— Desigur, *va arăta* vesel când am s-o aranjez așa cum vreau! spuse Melanie, cu fals optimism.

Martin o privi de sus în jos, căci îi ajungea până la umăr, și simți un val de compasiune.

— Dar trebuie *neapărat* să locuiești aici? o întrebă el.

— Sigur că da. I-am spus lui Sir James că aş vrea să stau aici și sunt hotărâtă s-o fac.

— Dar robinetul ăla...

— Am să chem un instalator, ca să-mi repare tot sistemul.

— Și fără baie...

— O să-mi cumpăr o boxă de duș.

Dintr-odată, îi obraji îi apărură gropițele.

— Va fi distractiv, serios, să fac lucruri pe care nu le-am mai făcut niciodată. Și așteaptă numai să-mi vezi grădina, la vară!

Martin reveni în living, cu o mutră posomorâtă.

— Dacă ajungeți la un acord în legătură cu pianul, unde ai să-l pui? o întrebă el. Nu mi se pare că ar fi prea mult loc pentru toate lucrurile tale, *plus* un pian mare!

Melanie se simțea dintr-odată mai înveselită, fără niciun motiv anume, și continuă să zâmbească, în timp ce-i urmărea privirea prin living.

— Aș putea să dau jos un perete și să construiesc altul, sugeră ea. De fapt, asta era și intenția lui Sir James.

— Dar tu, întâmplător, nu ai contul din bancă al lui Sir James, îi aminti Martin, bătând-o pe umăr cu compasiune. Melanie, pur și simplu nu te văd locuind aici singură, continuă, mohorât. Una la mână, n-ai fi în siguranță. Casa e prea izolată.

— Și atunci, ce sugerezi?

Imediat ce-i primi răspunsul, Melanie înțelese ce gafă făcuse.

— Ai putea să te măriți cu mine, spuse Martin încet.

Ochii ei se îmblânziră. Era prima oară când o cerea în căsătorie, dar știuse că acest lucru avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Iar problema era că nu putea să se mărite cu el în niciun caz.

— Nu, Martin, răspunse ea la fel de încet.

— De ce?

— Fiindcă... fiindcă nu te iubesc!

— Dar eu te iubesc la nebunie, Melanie, dragostea mea!

Chipul lui arătos, tânăr, viguros și bronzat, cu păr castaniu, vibra de emoție.

— Cu timpul, poți ajunge să mă iubești foarte mult, dacă... dacă ne asumăm riscul...

Melanie clătină din cap.

— Nu putem risca, Martin.

Mâna ei mică i se depuse ușor, ca o pasăre, pe

mânca aspră de tweed.

— Aș vrea să putem, dar... Vreau ca, atunci când mă voi mărita, să fiu sigură. Mai mult decât sigură!

— Vrei să spui, trebuie să fii îndrăgostită la nebunie?

— Cam așa ceva.

Martin îi zâmbi cu o amărăciune aproape dureroasă.

— Și dacă n-o să apară niciodată? Norocul de care să te îndrăgostești până peste cap? Nu se știe niciodată, s-ar putea ca nici măcar să nu existe!

— Atunci, va trebui să-mi trăiesc viața fără el, nu-i așa? Întrebă ea veselă, zâmbindu-i. Și, în loc de soț, am să țin pisici... sau câini! Da, cred c-am să cresc câini. În orice caz, unul tot am să-mi cumpăr!

Martin refuză să-i împărtășească amuzamentul. Îi puse mâinile pe umeri și-i strânse un moment, destul de tare.

— Dacă nu apare, Melanie, și te răzgândești,

să-ți amintești că pe mine mă poți găsi întotdeauna!

Capitolul 5

Reveniră la han prin Willow Farm, unde strămoșii lui Martin trăiseră generații de-a rândul, iar Melanie își dădu seama pentru prima oară ce păcat era că nu se putea mărita cu Martin Vidal, care avea numai calități și ar fi fost un soț excelent și de nădejde, întrucât casa lui era una dintre cele mai atrăgătoare din tot districtul și, sub mâna unei femei, ar fi devenit și mai fermecătoare.

Era seculară și destul de spațioasă pentru o întreagă familie. Martin primise moștenire nenumărate porțelanuri ornamentale și o cameră plină de pânzeturi cu monogramă, iar mobila lui lustruită și argintăria sclipitoare – căci avea o excelentă femeie de serviciu cu ziua – s-ar fi putut vine la preț bun, dacă se hotăra să le trimită la o licitație.

Ferma era întinsă și foarte productivă. Martin

nu ducea niciodată lipsă de bani și nici nu părea să-l pândească un asemenea pericol. Viitoarea lui soție avea să fie scutită de griji financiare și să-și poată juca rolul de gazdă într-o fermecătoare ambianță cretonată. Pianul lui Melanie s-ar fi potrivit de minune în salon, dar știa că și dacă reușea să și-l obțină – ceea ce pe moment părea foarte îndoielnic n-ar fi ajuns niciodată sub acoperișul fermei Willow.

Totuși, regreta. Regreta sincer, în timp ce se așeza pe o canapea Chesterfield veche, foarte comodă, lăsându-l pe Martin să aducă ceaiul. Martin tăie câteva felii din prăjitura savuroasă cu fructe și încercă s-o îmbie, dar Melanie nu avea poftă de mâncare.

Se întrebă dintr-odată ce avea să i se întâmple, cum avea să se simtă după ce-și lua rămas-bun de la Bell Inn, ca să se mute în casa ei.

...Unde nu avea nici măcar un telefon, ca să țină legătura cu vecinii!

* * *

A doua zi dimineață, Dickson îi telefonă la han ca s-o anunțe că avea să-i aducă lucrurile imediat ce era liber, în aceeași seară. Cum Melanie nu avea de gând să aștepte până atunci în casa fără curent electric, îi spuse unde era cheia, iar Dickson promise s-o pună la loc, sub preșul ros de pe verandă, imediat ce ducea lucrurile în casă.

Îi spusese lui Martin că voia să-și cumpere un câine și era hotărâtă să caute unul cât mai mare și feroce – după ce ajungea la maturitate – pe care să-l poată dresa ușor și care să-i țină companie în casă.

Dar era atât de influențabilă emoțional, încât în cele din urmă alege un ghemotoc de Sealyham foarte mic și alb. Proprietarul crescătoriei o asigură că avea un pedigree ireproșabil și nicio alarmă contra hoților nu rivaliza cu el, după ce i se dezvoltau coardele vocale. Melanie se îndrăgostise de el la prima vedere și se hotărî să-l boteze Sherry... din simplul motiv că-i amintea de prăjitura ei favorită cu frișcă și vin de

Xeres.

Crescătorul îi spusese că avea să țină câinele până când se instala în casă, și cum lui Melanie îi displăcea gândul de a se despărți de el pentru prea mult timp, se hotărî să se mute cât mai curând posibil.

Luă decizia de a-și petrece toată ziua următoare făcând curățenie, eventual cu ajutorul mamei lui Betty Clark. Mai cumpără și câteva cutii mari de vopsea și o scară de zugrăvit.

Se întoarse să ia masa la han, mult mai bine dispusă, pentru că luase o hotărâre, și găsi un vizitator absolut neprevăzut așteptând-o în micul salon de la parter.

Consuma o halbă de bere, într-un colț al încăperii, pe o canapea incomodă – vizibil nemulțumit că un om cu prestigiul lui se amesteca printre clienții barului – și-și scutura scrumul țigării într-o jardinieră. Melanie avea să țină minte mult timp expresia dezgustată de pe chipul lui, în timp ce privea specimentul cam estropiat din urna de alamă, și

calitatea frapantă a hainelor lui în contrast cu mediul înconjurător.

Nu i se spusese numele vizitatorului, deși observase că în ochii cameristei care-i comunicase că „un gentleman” o aștepta de o jumătate de oră se citea o anumită uimire impresionată, și fu complet descumpănită când Sir Luke Charnock se ridică de pe canapea și se înclină în fața ei, cu oarecare ironie.

— Aha, deci ți-ai rezolvat treburile presante, remarcă el, și ți-ai amintit că reședința dumitale actuală este Bell Inn. Tânăra care m-a primit aici părea să creadă că ai multe de făcut și s-ar putea să nu te întorci la masă.

Melanie rămase nemișcată, în mijlocul covorului ros, cu o expresie care-i pretindea o explicație serioasă pentru prezența lui acolo.

— Ei? întrebă ea, când Sir Luke nu mai adăugă nimic. Sunteți sigur că pe mine mă căutați?

— Absolut sigur.

— Nu cumva trăiți cu impresia că am luat cu

mine o mare cantitate de argintărie, sau așa ceva?

— Din câte știu, nu lipsește nimic.

Totuși, o privea cu vizibilă ostilitate.

— Chiar îți poți permite să stai aici? o întrebă.

L-am întrebat pe proprietar care sunt condițiile și mi se pare cam scump, pentru o asemenea văgăună.

— A, dar vedeți dumneavoastră, îi explică Melanie cu o blândețe înșelătoare, cei de la Bell mă asociază cu luxul de la Wroxford Priory, și e firesc să taxeze mai mult. Dar nu vă faceți griji, adăugă ea, mi-au mai rămas câteva lire sterline la poștă.

— La poștă?

— Și câteva sute la bancă, îi zâmbi ea suav. E o filială locală, iar contul a fost deschis pentru mine de regretatul dumneavoastră unchi, Sir James.

Sir Luke începu să se plimbe în lungul și-n latul covorului, încruntat și sever.

— E cea mai mare prostie să stai aici, declară el, ridicându-și cam smucit capul și fixând-o cu o privire critică în ochii săi întunecoși... întunecoși și

atât de intenși, încât păreau aproape inumani; Melanie n-ar fi fost surprinsă să afle că avea strămoși italieni sau spanioli. Știi foarte bine că la Priory e destul loc pentru dumneata, și chiar dacă a trebuit să-i cedezi camera doamnei Larsen, mai există destul pe care le-ai putea folosi. Nu în aceleași condiții de lux, poate, cu care unchiul meu a părut hotărât să te înconjoare, adăugă el sec, dar nu mă îndoiesc că sunt mult mai comode decât ceea ce se găsește aici.

— Vă înșelați, Sir Luke, îi răspunse Melanie pe același ton dulceag. Bell Inn are dormitoare foarte confortabile, și nu trebuie să vă lăsați indus în eroare de această încăpere destul de neatrăgătoare.

Simțea mirosul ușor de mucegai, amestecat cu ceară de lustruit, și se întrebă de ce asemenea camere erau mereu încărcate cu plante de interior.

— Iar aici cel puțin îmi plătesc șederea, și nu mi se oprește mâncarea-n gât. Mi-am luat ultima cină la Wroxford sus în camera mea, pe o tavă, și sunt sigură că domnișoara Larsen ar fi fost și mai

nemulțumită dacă știa cine anume sunt.

— Prostii.

Melanie nu-și dăduse seama că era atât de înalt, dominând-o cu statura lui.

— Domnișoara Larsen este cea mai rezonabilă persoană, la fel ca mama ei... care, incidental, te simpatizează. Iar doamna Edgerley se simte foarte prost întrucât crede că ai fost jignită, până și Horton a menționat cu subînțeles numele dumitale, în dimineața asta. Colonelul Anstruther e sută la sută de partea regretatului meu unchi James, iar Richard Culdrose consideră că o situație delicată a fost tratată cam stângaci. Nu vrei să te întorci cu mine acolo, acum?

— Unde, la Wroxford?

— Da, la Wroxford.

— Pentru cât timp?

— Până va fi gata casa dumitale. Înțeleg că încă nu e perfect locuibilă.

Aceasta era o afirmație atât de atenuată, încât Melaniei îi veni să zâmbească. Dar era și nemulțumită

pentru că se discutase despre ea în absența ei. Îl privi cu un dezgust evident în ochii săi albaștri.

— Vă mulțumesc, Sir Luke, dar m-am hotărât să mă instalez în casă mâine, și oricum nu doresc să mă întorc la Wroxford, spuse ea calmă. Zilele mele la Wroxford Priory au luat sfârșit.

— Asta-i încăpățânare curată, remarcă el, încruntându-se.

Melanie ridică din umeri.

— Poate. N-aveți decât s-o considerați așa, dacă vreți.

— Și înțeleg că ți-ai scos deja iapa din grajdul meu. Unde este acum?

— La un prieten – un prieten foarte bun, care mi-o ține în grajd, lângă caii lui, și are grijă de ea.

— Înțeleg, răspunse repezit Sir Luke. Și nu consideri că abuzezi de bunăvoința prietenilor?

— Absolut deloc, în cazul acestui prieten anume.

Sir Luke nu era un om căruia să-i placă să fie

contrazis.

— Casa asta a dumitale... Nu cumva îți propui să locuiești acolo singură?

— Ba da.

— E în sat, desigur, nu?

— Nu face parte din sat, dar nici departe nu este. Am mașină, și mi-am cumpărat și un câine, așa că voi locui acolo cu plăcere, o dată ce-mi aduc toate lucrurile.

— Iar în momentul de față multe dintre aceste lucruri mai sunt la Priory?

— Da.

Ser hotărî să-i spună că folosea serviciile lui Dickson și, spre surprinderea ei, Sir Luke nu comentă, nici nu păru indignat că un angajat ai lui îi pune la dispoziție o mașină de la Wroxford Priory.

— Ei, dacă ești hotărâtă, cred că nu mai am nimic de spus, remarcă el, luându-și tabachera de aur de pe masa unde-și lăsase și halba goală. Dar, întrucât casa dumitale este pe moșie, iar unchiul meu

intenționa să cheltuiască o anumită sumă de bani pentru ea, trebuie să mă anunți – sau, mai bine zis, pe agentul meu imobiliar – dacă vrei să-i faci unele reparații, și când anume dorești. În ceea ce mă privește pe mine, poți face tot ce vrei, iar cheltuielile nu mă vor deranja. Iar acum, trebuie să plec, încheie, uitându-se la ceas, altfel voi întârzia la masă.

— Vă mulțumesc, Sir Luke, răspunse încet Melanie, sunteți foarte generos.

Ochii lui întunecoși, atât de asemănători cu cerneala indiană, se îngustară.

— Iar dacă mai ai nevoie de ceva pentru casă – unele piese de mobilier, orice – poți să le cumperi și să-mi trimiți mie notele de plată.

De astă dată, Melanie fu cu adevărat uimită. Îl privi cu ochii ei albaștri măriți peste măsură.

— Sunteți chiar *foarte* generos, Sir Luke!

Sir Luke se întoarse spre ușă, dar ajuns în prag se mai opri o dată.

— Apropo, întreabă el indiferent, cum se

numește casa?

— Se numește Rose Cottage, iar vara este complet acoperită cu trandafiri cățărători, îl informă Melanie, cu acea falsă sfială tipică pentru ea.

Pe chipul lui trecu un moment o expresie oarecum cinică.

— În acest caz, probabil are cărămizi poroase. Să sperăm că nu e și igrasioasă!

Și, fără să-și mai ia rămas bun, plecă, iar Melanie auzi o mașină pornind afară.

Rolls-Royce-ul? se întrebă ea. Nu suna ca un Rolls... iar pe acela Dickson îl păzea, probabil, cu prețul vieții.

* * *

A doua zi dimineață, luă micul dejun devreme și porni spre casă imediat ce-i spuse hangiului că, după ce-și rezervase camera pentru o săptămână, avea să respecte învoiala, dar se putea să nu se întoarcă în

seara aceea, în care caz nu era nevoie s-o aștepte nimeni și puteau încuia liniștiți ușile.

Mama lui Betty Clark nu păru prea convinsă când Melanie o întrebă dacă avea timp s-o ajute la curățenie.

— Am să mă gândesc, promise ea. Dar, cu cât am de lucru la Bell și la mine acasă, nu-mi prea rămâne timp liber.

Când ajunse la Rose Cottage, Melanie își dădu seama că era extrem de inadecvată pentru ca o persoană să se mute acolo și să înceapă o viață normală. Adusese în portbagaj cutiile de vopsea și bidinelele, și i se promisese o scăriță de la un magazin local, dar bucătăria arăta atât de rău, încât o descuraja complet.

Melanie se simți copleșită la vederea aragazului vechi, pe care nu l-ar fi putut pune în funcțiune oricât s-ar fi străduit. Se bucură că măcar în salon se putea aprinde focul, iar în șemineu exista un mic cârlig de carte putea agăța ibricul, când avea nevoie de apă

caldă – dar în cantități foarte limitate, după cum își dădu seama când începu să-și facă un ceai.

Apoi făcu un tur al camerelor – două sus și două jos. Nu avu nevoie de mult timp ca să-și dea seama că trebuia să renunțe la un dormitor, dacă-și dorea o baie. Începea să se simtă tot mai deprimată, căci asta însemna că nu putea invita pe nimeni pentru mai mult timp, și nici nu ardea de nerăbdare să-și trăiască viața ca o pustnică la Rose Cottage.

Desigur, după ce mobila ca lumea casa și se înconjura cu lucrurile ei familiare, poate că avea să se simtă puțin mai bine... Dar se îndoia. Se îndoia cu atât mai mult cu cât era o zi noroasă, în casă domnea un frig amarnic, în ciuda focului din living, iar în plus, casa mirosea a putregai uscat.

Dintr-odată, Melanie se alarmă. Putregaiul uscat nu însemna că trebuia să cheltuiască... o sumă considerabilă, poate, ca să scape de el? Deși Sir Luke spusese că putea lua legătura cu mandatarul lui pentru orice reparații rezonabile care erau necesare, se îndoia

că pe acesta l-ar fi încântat o renovare structurală majoră.

Pentru prima oară, se întrebă de ce alesese Sir James pentru ea, dintre toate casele de pe moșie, tocmai Rose Cottage. Apoi, își aminti că intenționase să cheltuiască mulți bani pe renovarea casei înainte de a se instala ea, ba chiar intenționase să-i construiască două boxe de grajd în spate.

Simți un val de recunoștință și se hotărî să-i dovedească nepotului lui că-și putea face, aproape din nimic, o casă pentru sine. N-avea să apeleze nici la el, nici la agentul lui. Urma să se angajeze singură în toată acțiunea, iar în final avea să fie foarte mulțumită.

Așa că aduse cutiile de vopsea din mașină, le puse pe scăriță și începu să vopsească lemnăria din living.

* * *

Melanie vopsea neîntrerupt de peste o oră și i se

părea extraordinar de ușor. Satisfacția de a vedea lemnul vechi acoperit cu un strat proaspăt de vopsea albă era incredibilă. Vopsise ambele uși și ramele ferestrei, apoi se urcă în vârful scării ca să se ocupe de un mulaj de ipsos pe care intenționa să-l scoată mai târziu, dar care, pentru moment, trebuia să rămână pe loc.

Era cam trei după-amiaza, iar încăperea mică și joasă începea să se întunece, când Melanie se întinse imprudent de mult să aplice o tușă de vopsea pe colțul mulajului. Mișcarea fusese cam precipitată, iar scara se clătină și, peste o secundă, se plie la loc, iar Melanie căzu pe podeaua tare a livingului.

Probabil ar fi scăpat nevătămată dacă nu i se îndoia piciorul sub trup, luxându-se dureros... Zăcând nemișcată pe podea, în timp ce se întreba uimită cum de i se întâmplase așa ceva, era destul de sigură, din cauza durerii ascuțite pe care o simțea, că-și ruptese glezna.

I se mai întâmplase un lucru asemănător cu ani

în urmă, dar atunci căzuse dintr-un măr și în apropiere se aflaseră destule persoane care să-i vină în ajutor.

Acum nu avea pe nimeni.

Pentru prima oară în viața ei, Melanie simți un fior de panică. Nu putea să se ridice și știa că n-ar fi îndrăznit să se sprijine pe gleznă. Iar pe lângă durerea sfâșietoare, mai cunoștea și o groază neașteptată. Cât timp avea să zacă așa, fără a fi descoperită, dacă nu putea să se miște? Avusese atâta grijă să-i explice hangiului de la Bell că se putea să nu revină seara, ba chiar și doamnei Clark i-o spusese, insistent. Mai nutrea doar o slabă speranță că doamna Clark putea trece s-o vadă, în drum spre casă.

Dar dacă era obosită și se ducea direct acasă, uitând complet că-i promisese să „se gândească” dacă putea să-i dea o mână de ajutor?

Făcu un mare efort să se ridice într-un singur picior, dar îi fu imposibil. N-avea de ce să se agațe. Scara pliantă căzuse la câțiva metri distanță, iar singurul scaun din cameră era lângă perete. Nu avea

cum să se salte de la podea.

Focul se stinsese, iar în cameră se lăsa un întuneric tot mai adânc. Ferestrele erau murdare, iar lumina slabă care intra pălea cu repeziciune.

Un șoarece alergă pe podea și dispăru într-o gaură de la baza peretelui, iar Melanie, pentru prima oară în viața ei, nu reacționează ca orice femeie. Puțin i-ar fi păsat dacă o duzină de șoareci făceau același pelerinaj, și constată că nici măcar gândul la șobolani n-o mai îngrozea.

Și atunci, chiar în timp ce ultimele raze de lumină păreau să dispară, iar dinții Melaniei clănțăneau de frig și spaimă, în dreptul porții opri o mașină și niște pași apăsați se apropiară de ușa din față, pe cărarea năpădită de bălării. Cineva ridică inelul și bătu cu putere în ușă.

Ecoul ciocăniturilor răsună prin cameră, iar Melanie avea senzația că-i reverbera prin craniu.

— Intră! Intră, te rog! încercă ea să strige, cu voce slabă. Nu trebuie decât să ridici ivorul!

Singurul răspuns fu încă un atac nervos cu inelul de pe ușa. Melanie avea senzația că era condamnată și se părea că nu mai avea putere nici măcar să strige atât de tare încât să fie auzită.

Mai făcu un efort uriaș, după care, spre imensa ei ușurare, ușa din față se deschise și imediat pașii se auziră prin culoar, oprindu-se lângă ușa salonului. Aceasta se deschise și ea, iar Melaniei îi scăpă de pe buze un suspin de ușurare.

În lumina spectrală din cameră se profila silueta nepotului răposatului ei binefăcător — Sir Luke Charnock.

Un moment, fu atât de uimit, încât nu spuse nimic... apoi îngenunche alături, pe podea, întrebând-o cu o îngrijorare sinceră:

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Să nu-mi spui că te urcaseși pe scărița aia caraghioasă!

— Ba da...

Zâmbetul Melaniei era doar o imitație fantomatică a surâsului ei obișnuit.

— Și nu e caraghioasă deloc... Abia în dimineața asta am cumpărat-o!

— Atunci ar fi trebuit să-ți cumperi una care să nu se îndoiaie sub dumneata când te urci pe ea. Sau ai riscat în timp ce mânuiai bidineaua aia?

Se uită cu dezgust la bidineaua plină de vopsea care căzuse la câțiva centimetri de ea. În pofida întunericului din cameră, albul vopselei lucea aproape ireal.

— Ce Dumnezeu ți-a venit să te apuci de decorațiuni interioare în pustietatea asta, fără a avea nimic de care să te agăți dacă se-ntâmplă să cazi?

— Poate că mă așteptam să fiți la îndemână pentru a aduna cioburile, după ce mi se întâmpla catastrofa, replică Melanie, într-o încercare vitejească de a fi sarcastică – și imediat își înăbuși un scâncet, când un junghi chinuitor îi străbătu din nou piciorul.

— Te-ai lovit la gleznă, nu-i așa? întrebă el, reușind să-i descurce membrele răsucite suficient pentru a-i putea examina rapid glezna.

Când văzu cât de tare se umflase scoase o exclamație din care reieșea că-l șocase destul de rău, deși în același timp rămase extrem de rece și practic, și spuse cu glas blând:

— Mă tem c-o să te doară, fiindcă trebuie să te ridic. Dar poți să te agăți de mine, și poți striga cât vrei de tare, dacă așa ți-e mai ușor.

— N-am să țip, promise Melanie în șoaptă.

— Ți-am spus că nu mă deranjează, repetă el.

Și, privindu-i îngrijorat fața albă, o cuprinse ușurel în brațe. Un moment, ținând-o la piept, se uită în jur după un articol de mobilier pe care s-o poată așeza, dar nu găsi niciunul, așa că gândi cu repeziciune și conchise că nu putea decât s-o ducă la mașină.

Reuși să deschidă poarta casei și portiera mașinii fără a-i zdruncina piciorul prea rău, iar apoi o depuse ușurel pe bancheta din spate și o întrebă dacă voia o gură de brandy din sticla metalică pe care o ținea întotdeauna într-unul din buzunarele mașinii.

Când Melanie refuză, Sir Luke răspunse scurt:

— Bine, atunci n-am să mai pierd vremea și te duc acasă cât pot de repede.

— Acasă? repetă Melanie abia auzit.

— La Priory, desigur, unde altundeva?

O acoperi aproape tandru cu un pled cadrilat pe care-l scoase din portbagaj.

— Sigur stai bine?

Amețită de ușurare, după calvarul îngrozitor prin care trecuse, Melanie murmură ca un pisoi mulțumit:

— O, da, mă simt minunat... după podeaua aia teribil de tare!

Cu buzele strânse, Sir Luke se așează la volan.

— Dacă aș fi avut cea mai vagă idee că Rose Cottage asta a ta e o asemenea cocioabă oribilă, aș fi refuzat cu strictețe să-ți permit să te muți acolo, spuse el. Știu că te-ai lăudat deja că ai titlurile de proprietate, dar trebuie să existe moduri de a împiedica o tânără ca dumneata să se comporte atât de

nechibzuit! Și ai mai avut și tupeul să vorbești despre trandafiri cățărați...!

— N-am spus...

Mașina mergea fără efort pe drumurile înguste și, pentru prima oară, Melanie simți că nu-i mai era frig. Sir Luke spusese că o ducea acasă, și sunase minunat... căci casa ei era la Wroxford Priory.

— Am spus că se acoperă cu trandafiri vara. Și încă nu e vară.

Sir Luke cotea pe poarta principală de la Priory. Intrară pe alee.

— Nu, încă nu e vară, încuviință el încet... pe un ton extraordinar de blând. E primăvară... iar primăvara, toate lucrurile sunt posibile!

Capitolul 6

Doamna Edgerley pregăti un ceainic plin cu ceai foarte tare și îl duse în bibliotecă, unde Horton pusese atâția bușteni pe foc, încât vuietul din horn era

de-a dreptul alarmant. Sir Luke o culcase pe Melanie pe o canapea, și până și bucătăreasa se uita pe ușa deschisă propunând comprese reci. Toți păreau să-și fi unit forțele, în timp ce așteptau sosirea medicului, iar Melanie se simțea ca o intrusă, întrebându-se ce se întâmpla cu musafirii, care se remarcă prin absență, și sperând să nu le împiedice accesul în bibliotecă.

— Aveți oaspeți în casă, Sir Luke, și probabil se întreabă de ce-i neglijați. Doamna Edgerley va avea multă grijă de mine și nu mai e nevoie să stați aici, îi spuse ea, printre sorbituri de ceai fierinte.

Sir Luke răspunse ea și cum ar fi bănuț că Melanie voia să scape de el.

— Voi sta aici până-ți vede medicul glezna, vreau să-i aud verdictul. Nu sunt deloc sigur că nu ți-ai și fracturat ceva, pe lângă luxație. Ce Dumnezeu oi fi căutat pe scara aia nesigură, singură într-o casă neluminată, pur și simplu nu reușesc să înțeleg...

Medicul sosi și, cum o cunoștea aproape de-o viață, nu fu surprins s-o găsească la Wroxford Priory

și nu avu nevoie de nicio explicație. O privi cam nedumerit când Melanie îi spuse că-și vopsise casă, dar probabil crezu că era vreun capriciu, fiind convins că locuia la Priory.

— Ei, mai trec eu să te văd mâine, spuse el, după ce-i examină cu atenție glezna și-i aplică un bandaj adeziv. Încă nu sunt sigur dacă nu ai nicio fractură, dar vânătaia e foarte urâtă și numai după ce se va dezumfla vom putea afla cât de gravă e vătămarea. Oricum, odihna va ajuta să se dezumfle, iar până mâine probabil îți va trece și durerea, doar dacă nu cumva încerci să se sprijini pe picior. Mă tem că va trebui să renunți la orice activitate timp de câteva zile, poate chiar să zaci în pat. Dar ai suferit un mic șoc, și oricum îți va face bine...

— Dar, domnule doctor... începu să protesteze Melanie.

Sir Luke interveni imediat, spunând că medicul avea dreptate; trebuia să stea câteva zile la pat. Dacă avea vreo fractură, ar fi fost periculos să-și forțeze

glezna.

— Aveți perfectă dreptate, încuviință doctorul Binns. Și n-ar fi bine să apară complicații, nu-i așa?

Îi zâmbi pacientei și o ciupi de obraz – fiind obișnuit să facă acest lucru de când era mică.

— Și-acum, știu că ești o femeie activă, Melanie, și nu ți-e ușor să zaci la pat, dar de data asta trebuie să insist...

— Dar nu înțelegeți, domnule doctor!

Melanie încercă să-i explice, în timp ce în spatele lui menajera clătina din cap cu convingere, iar Sir Luke se plimba prin cameră, vorbind grăbit despre peisajele locale și intențiile lui de a-și petrece cât mai mult timp la Wroxford, acum când luase în posesie proprietatea, și întrerupând-o fără menajamente cu câteva întrebări de interes pur local pe care i le puse doctorului. Doctorul Binns fu captivat de discuție și acceptă invitația lui Sir Luke de a bea împreună un pahar în camera armelor, înainte de a ieși, cu o expresie mulțumită.

— Ne vedem mâine, domnișoară, și ai grijă să te odihnești cât mai bine în camera ta și să nu Țopăi prin casă! Am să-ți trimit niște tablete ca să dormi bine la noapte și, dacă-mi urmezi sfatul, ai s-o lași pe doamna Edgerley să te ajute imediat să te duci în camera ta. Sau, și mai bine, să te ducă Horton în brațe!

Și-i zâmbi valetului care tocmai intrase, pregătit să-l conducă. Horton se prefăcuse întotdeauna mai tânăr decât era, și ar fi fost într-adevăr o probă concludentă să ducă în brațe o femeie — chiar și una atât de zveltă și ușoară ca Melanie — pe scara arcuită și de-a lungul câtorva coridoare, până în camera ei.

Sau, în camera care fusese cândva a ei!

Imediat ce Sir Luke și doctorul Binns le lăsară singure, Melanie se întoarse spre doamna Edgerley, cu o expresie rugătoare.

— Dar știți că nu pot sta aici! spuse ea. Trebuie să mă întorc la Bell, într-un fel sau altul. M-ar putea duce Dickson cu mașina acolo...

— Dickson nu va face una ca asta! răspunse doamna Edgerley, subțiindu-și buzele. Sunteți aici și aici o să stați, domnișoară Melanie, până vi se mai vindecă piciorul. Sir Luke s-ar supăra foarte tare, sunt sigură, dacă încercați altceva! E clar c-a hotărât să rămâneți aici, de-asta l-a și invitat pe doctor să bea ceva, ca să nu v-asculte cum îi povesteți că nu mai aveți niciun drept aici. E un gentleman destul de cumsecade... și el v-a adus aici, nu-i așa?

— D-da... recunosc Melanie.

— Dacă nu voia să stați aici, v-ar fi dus direct la Bell. Și-acuma, eu mă duc sus să vă pregătesc o cameră... și n-o să fie aia pentru care a făcut atâta caz doamna Larsen. Mai târziu, Dickson o să vă aducă de la han câteva lucruri, și atunci o să simțiți că v-ați întors cu adevărat acasă!

Menajera plecă, arătând mai fericită și mulțumită ca oricând, dar Melanie nu era deloc încântată că se întorsese. Se simțea vinovată și, mai ales, frustrată să-i fuseseră zădărnicate planurile. Iar

durerea din gleznă, care devenise un fel de pulsație surdă, o făcea să se simtă cam amețită.

Sir Luke nu pierdu mult timp cu medicul și reveni în bibliotecă după zece minute de la plecarea menajerei. Melanie îl privi că Am încurcată, în lumina focului, și-i spuse că doamna Edgerley, cu de la sine putere, se dusesese să-i pregătească o cameră.

— Nu tocmai cu de la sine putere, o corectă stăpânul casei. Eu i-am dat instrucțiuni, acum câțva timp, și nu face decât să le pună în aplicare. Dar sunt sigur că e extrem de satisfăcută!

Se apropie de canapea și privi fața nefericită a feței, cu o blândețe inconfundabilă, dar și o anumită îndărătnicie.

— Nu te mai fământa atâta, Melanie, o sfătui el încet, și fii recunoscătoare că soarta a hotărât să te întorci. Fiindcă acum știu ce gândești – că Wroxford Priory are mai mult farmec decât oricare alt loc de pe pământ.

Melanie dădu din cap, amortită.

— Și vom avea timp destul să discutăm ce-ai să faci după ce ți se va vindeca glezna, când ai să fii mult mai bine dispusă decât acum.

Se aplecă asupra ei și-i puse ușor o mână pe umăr.

— Te doare, nu-i așa? întrebă el încet.

Din nou, Melanie dădu din cap.

— Ei, Binns îți trimite niște pastile, și-ți vor mai alunga durerea. Iar după ce te culci, ai să te simți mult mai bine.

— Dar n-am niciun drept aici...! izbucni ea.

Sir Luke zâmbi enigmatic, privind-o cu capul înclinat într-o parte.

— Niciun drept?

— Iar domnișoara Larsen și mama ei vor considera că... că deranjez îngrozitor!

— Lasă-le pe domnișoara Larsen și mama ei...
Pe moment, nu te mai gândi la nimic altceva.

Doamna Edgerley reveni, iar Sir Luke își strecură mâinile pe sub trupul Melaniei și o ridică de

pe canapea atât de ușor, ca și cum ar fi fost un fluture.

— Gata, doamnă Edgerley? întrebă el. Atunci, ia-o înainte! Nu cred că voi face un efort prea mare dacă o duc pe domnișoara Grainger în camera ei... indiferent pe care i-ai pregătit-o!

— Vechea cameră pentru copii, domnule.

Menajera arăta foarte mulțumită de sine și de ideea care-i venise.

— Am ținut-o tot timpul aerisită și e foarte luminoasă, și am pus să aducă înăuntru un pat mai confortabil, din altă cameră. Sunt sigură că domnișoara Melanie va sta foarte comod, și nu e nevoie s-o mutăm pe domnișoara Larsen...

Ținută în brațe de Sir Luke, Melanie se simțea cam copleșită – și alarmată, pentru doamna Edgerley.

„Nu e nevoie s-o mutăm pe domnișoara Larsen”! Ce-avea să zică Sir Luke de asta?

El însă, nevăzut de Melanie, zâmbi ușor, în timp ce o ducea fără efort pe scara seculară.

— Foarte bine ai făcut, doamnă Edgerley.

Ușa camerei era deschisă. Se afla într-o aripă destul de izolată a casei, dar era bine îngrijită, iar doamna Edgerley și majoritatea servitorilor locuiau acolo, așa că Melanie n-avea să fie singură. Dacă dorea ceva, oricând exista cineva care să-i aducă. Era un aranjament ideal.

Trecuse câțva timp de când Melanie văzuse ultima oară camera și, deși își amintea că era foarte plăcută, nu-și amintea că arăta atât de fermecător.

Un foc vesel ardea în șemineu, protejat cu un grătar de modă veche, iar zugrăveala albă și tablourile care decorau pereții îi dădeau o înfățișare senină. Lumina focului pâlpâia pe tavan, iar lângă cămin se aflau un fotoliu balansoar capitonat și o canapea tapițată cu creton. Perdelele, din același creton înflorat și lucios, erau trase peste ferestre, împiedicând să intre frigul serii de primăvară timpurie. Singurul semn al primăverii era vaza cu narcise de pe masa de toaletă.

Sir Luke o depuse pe Melanie cu grijă pe canapea, apoi făcu un pas înapoi și privi în jur cu

aceeași plăcere care se citea și pe fața doamnei Edgerley.

— Foarte frumos, comentă el.

Se uită spre canapea, zâmbindu-i Melaniei.

— Arată fermecător, nu găsești? Doamna Edgerley e o femeie foarte inspirată!

* * *

A doua zi dimineață, Melanie se trezi din somn cu un sentiment nefamiliar, deși își dădea seama că de mult nu mai dormise atât de bine.

Totuși, fu îngrozită să descopere că era foarte târziu – cu mult peste ora ei obișnuită de sculare – iar Betty Clark stătea îngenunchată în fața șemineului, curățând grătarul și pregătind un nou foc.

Melanie încercă s-o oprească asigurând-o că nu avea nevoie de foc, dar Betty primise ordine clare și nu făcu decât să-i zâmbească, întrebând-o ce dorea la micul dejun.

— Micul dejun în pat? întrebă Melanie, șocată.
Dar n-am mai primit micul dejun la pat de ani de zile... de când am avut pojar, chiar în casa asta!

Betty era intrigată, dar hotărâtă să-și facă totuși datoria. Îi spuse doamnei Edgerley că riscau să aibă probleme cu pacienta din camera copiilor, iar menajera îi aduse personal Melaniei micul dejun pe tavă, amenințând că avea să-l cheme pe Sir Luke dacă era neascultătoare.

— Medicul o ordonat să stați în pat până vine el, îi reaminti ea. Iar Sir Luke a spus și el să rămâneți unde sunteți.

— Dar nu pot lăsa ca toată lumea să se deranjeze din cauza mea! protestă Melanie.

— S-ar deranja și mai mult dacă nu faceți ce-a ordonat medicul, îi atrase atenția menajera.

Totuși, după micul dejun, Melanie insistă să se ducă la baie, sărind într-un picior, iar doctorul Binns, care veni pe la unsprezece, o găsi complet îmbrăcată și așezată într-un scaun, lângă foc. Contempla cu

plăcere tablourile încântătoare de pe pereți și modelele tapelului, care fusese ales anume ca să bucure ochii copiilor.

Doctorul Binns se declară mulțumit, după ce-i scoase bandajul adeziv și-i examinează glezna. Era decolorată rău și încă destul de umflată, dar posibilitatea unei fracturi părea aproape exclusă, iar doctorul insistă că nu avea nevoie decât de odihnă completă și absolută pentru picior, timp de câteva zile.

— Păcat că la Priory nu există lift, remarcă el. Dar nu mă îndoiesc că peste încă douăzeci și patru de ore vei putea urca și coborî scara.

Melanie încercă din nou să-i explice că, acum când Sir James era mort, scara de la Wroxford Priory nu mai avea nimic de-a face cu ea, dar tocmai atunci intră Sir Luke, interesându-se cum se simțea. Fu urmat de un buchet de flori de seră, pe care Martin Vidal i le trimisese cu mesaje de afecțiune – atât orale, încredințate doamnei Edgerley, cât și scrise pe un cartonaș anexat buchetului – și o cutie cu struguri de

seră din partea menajerei, căreia părea să-i facă o deosebită plăcere această nouă îndatorire.

Sir Luke păru cam surprins la vederea florilor, dar bătrânul doctor Binns nu se arătă deloc surprins când auzi că un alt pacient de-ai lui își exprima solidaritatea într-o modalitate atât de satisfăcătoare.

— A, tânărul Vidal! exclamă el. Ne-am întâlnit întâmplător, aseară când plecam de-aici, și a fost foarte îngrijorat când a auzit despre tine, Melanie! A spus că-ți va telefona imediat...

— Într-adevăr, a telefonat, recunoscui Melanie, privind jenată spre menajeră, iar doamna Edgerley mi-a transmis mesajul. Frumoase flori, nu-i așa? adăugă ea cam grăbită, îngropându-și fața în ele.

Sir Luke se opri lângă consola înaltă și albă, privind-o cu un amestec cam rece de nedumerire și umor.

— Un admirator, domnișoară Grainger? se interesă el, cu un formalism care o descumpăni pe moment.

— Păi, ăă... nu, nu tocmai, negă Melanie, deși știa că mințea, iar obrajii i se înroșiră ușor. Îl cunosc de ani și ani...

— Dar e un admirator, totuși, declară cu emfază doctorul Binns, zâmbind radios. Vă spun eu, Sir Luke, toată lumea din împrejurimi se aștepta ca domnișoara Grainger și Martin Vidal să-și anunțe logodna din clipă-n clipă, cel puțin în ultimii doi ani, și încă mai așteptăm.

Atinse din nou obrazul feței cu degetul, într-o atitudine paternă, și recomandă ca doamna Edgerley să pună florile în apă.

— Nu mă îndoiesc că te va vizita și personal, nu peste mult, spuse el, iar faptul că nu ești în pericol de a rămâne oloagă îl va ușura considerabil.

Își luă rămas bun cu oarecare efuziune de la Sir Luke, îi făcu cu mâna Melaniei, spunându-i că avea s-o viziteze a doua zi, și o urmă pe menajeră afară.

Nici nu rămaseră bine singuri, că Sir Luke, după ce se aplecă să mai pună un lemn pe foc și-și

șterse mâinile cu o batistă imaculată, se întoarse spre Melanie cu un aer cam critic și nemulțumit și o întrebă de ce negase că avea un admirator, când tot satul știa că lucrurile stăteau tocmai invers.

— Martin mi-e prieten vechi, răspunse Melanie, de fapt el are grijă de Lady, iapa mea, până-i voi găsi un alt grajd. E foarte bun, adăugă ea, privindu-și sfioasă mâinile, și nu știu ce m-aș fi făcut fără el, când a trebuit s-o scot pe Lady din grajdurile dumneavoastră.

Sir Luke nu păru impresionat de această mărturisire.

— Știi foarte bine că Lady putea să rămână acolo unde a locuit aproape toată viața, remarcă el.

Melanie dădu din gene, privindu-l cu ușoară mirare.

— N-am avut impresia asta, când ați auzit că aveam un cal în grajd, replică ea.

Sir Luke ridică vag din umeri... și, ca întotdeauna când era nervos, făcu câțiva pași prin

cameră.

— Dacă tânărul Vidal îți trimite flori și se oferă să te ajute, înseamnă că-i trezești interesul, comentă el. Dar nu e nevoie să se împovăreze cu calul dumitale, iar dacă vrei, am să vorbesc cu el, să-i spun că-l poate aduce înapoi aici. Cu siguranță, așa ar fi cel mai rațional, pentru că avem spațiu destul și, deși n-am idee care e situația dumitale financiară, n-aș crede că vei găsi un lux ieftin cazarea și hrănirea unui cal. *Dacă*, desigur, îți poți permite...

— Nu pot, recunosc simplu Melanie.

— Atunci, o vom aduce pe Lady aici imediat. Am să vorbesc chiar eu cu Vidal.

— Mai bine nu, replică ea, cu un aer hotărât care-l surprinse vizibil.

— De ce nu? întrebă Sir Luke, arcuindu-și sprâncenele.

— Pentru că pe Martin pot să mă bazez.

Melanie îl privi în ochi, roșind ușor.

— Nu vreau să spun că nu mă pot baza și pe

dumneavoastră, Sir Luke, adăugă ea grăbită, dar motivul pentru care am plecat de-aici – atât de precipitat – a fost acela că mi-am dat seama că nu aveam absolut niciun drept să profit de ospitalitatea dumneavoastră, și de fapt, pe viitor *trebuie* să mă descurc singură. Refuz să depind de altcineva, așa că trebuie să mă întorc la Bell Inn imediat ce domnul doctor Binns va spune că-mi pot folosi piciorul. Mă simt ca o escroacă, abuzând așa de dumneavoastră, și dacă ați fi atât de bun să-mi chemați un taxi...

— Nici nu mă gândesc, răspunse ferm Sir Luke. Și vei sta aici până când glezna o să ți se vindece complet.

Melanie începea să se simtă tot mai stânjenită.

— Dar asta e o prostie, declară ea. La Bell aş fi bine îngrijită... cel puțin, imediat ce mă voi putea deplasa...

— Iar când te vei deplasa de-a binelea, intenționezi să se întorci în casa aia îngrozitoare? se interesă el, pe un ton din care reieșea că s-ar fi îndoit

de sănătatea ei mintală, dacă-i răspundea afirmativ.

Dar Melanie făcu tocmai acest lucru.

— Desigur, spuse ea. Unde să mă duc? Nu-mi pot permite să stau la Bell o veșnicie și vreau să fac din Rose Cottage căminul meu. Va arăta foarte atrăgător după ce cheltuiesc niște bani și mai aranjez pe ici pe colo, și vă rog să mă credeți că nimeni și nimic nu mă poate face să mă răzgândesc în legătură cu Rose Cottage!

Sir Luke își menținu expresia aceea de nepătruns, dar în ochii lui întunecoși se zări o lucire ciudată de împotrivire. Melanie bănuia deja că era un om căruia îi dis plăcea să fie contrazis... chiar și în probleme care nu-l priveau.

Totuși, pe moment locuia în casa lui, iar Sir Luke se purta foarte generos cu ea. Îi zâmbi.

Sir Luke susținu câteva momente privirea ochilor ei albaștri, apoi întoarse capul.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-i ceri doamnei Edgerley, o informă el scurt. Iar

dacă-mi urmezi sfatul, ai să-ți tratezi cu respect glezna, fără s-o supui nici unor eforturi până nu știm cât de gravă e starea ei.

Ieși, și nu peste mult apăru doamna Edgerley, arătând satisfăcută ca o cloșcă în fața puiului ei favorit, ca să spună că bucătăreasa pregătea ceva special pentru prânzul domnișoarei Melanie – și, dacă voia să stea în salon cu musafirii, după-amiază, Dickson avea s-o ducă jos. Sir Luke se gândea că în cameră putea să se plictisească și ar fi fost plăcut să se bucure un timp de compania celorlalți oaspeți.

Melanie o privi uimită că-și imagina așa ceva. Cum să se alăture invitaților lui Sir Luke, în salon – singura cameră sacrosanctă din casă, unde o invalidă cu glezna scrântită și un trecut deloc ilustru n-ar fi fost deloc binevenită.

Dar, a doua zi dimineată, doctorul Binns sosi devreme și au atât de mulțumit de starea ei, încât îi permise să umble prin casă, dacă voia.

Melanie găsisse un baston și ieși șontâc-șontâc

pe terasă, unde se afla un șezlong de bambus. Tocmai de pregătea să se așeze, când de după colțul casei apăru Sir Luke, cu cele două femei. Arătă atât de uimit s-o vadă, încât dacă n-ar fi fost extenuată de eforturi, Melanie s-ar fi amuzat copios.

— Ce Dumnezeu cauți aici? întrebă el aspru și le lăasă singure pe cele două musafire, pornind grăbit spre șezlongul de bambus.

Melanie îl privi din adâncurile fotoliului cu perne confortabile, zâmbindu-i cam palid.

— Mă simt foarte bine, îl asigură ea. Voiam să-mi încerc piciorul și... și-a revenit, cred...

Dar, în timp ce vorbea, se strâmbă, iar Sir Luke o privi încruntat.

— Ești cea mai absurd de independentă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea! îi spuse el, pe un ton exploziv. I-am dat doamnei Edgerley instrucțiuni stricte să nu ți se permită accesul din cameră în lipsa cuiva care să te ajute la nevoie, și mi-a dat cuvântul ei că va avea grijă să nu umbli creanga. Și acum te

găsesc aici... după ce se pare că ai aranjat singură totul! Consider asta o iresponsabilitate de neiertat!

Capitolul 7

Melanie zâmbea ușor, iar culoarea îi revenise în obraji, pentru că stătea comod în șezlong, când doamna Larsen plecă de lângă fiica ei și se interesă cu compasiune sinceră dacă se simțea mai bine.

Doamna Larsen purta un taior elegant – chiar prea elegant – croit anume pentru ea de un maestru francez și recomandat ca ideal pentru viața la țară în Anglia, iar fiica ei era îmbrăcată și mai șic, vizibil nepotrivit pentru aleile noroioase și excursiile în natură. Dar ambele femei aveau un ten impecabil și erau fardate cu multă artă, iar Inga îndeosebi arăta surprinzător de frumoasă, cu părul ei blond și ochii aurii stranii. Doar privind-o, Melanie devenea conștientă în mod dureros de propriile ei limite; oricum, știa că niciodată n-ar fi putut avea măcar

haine asemănătoare cu ale ei – costum crem pal tivit cu blană scumpă de sobol, pălărioară cu borul îmblănit și pantofi din piele de piton cu catarama fascinant de sofisticate.

În ajun, de la fereastră, o zărise pe domnișoara Larsen în niște cizme stacojii înalte până la coapse și cu o capă carmin – tivită și ea cu blană care părea de sobol. Nu purta pălărie, iar părul blond și mătăsos i se înfoia în jurul umerilor, în timp ce se agăța strâns de brațul lui Sir Luke Charnock, râzând.

Când îi văzu din nou ochii, simți că i se prăbușea moralul. Mama ei era o femeie destul de cumsecade și bună la inimă, dar fata... în niciun caz!

— Cred că a fost o căzătură destul de neplăcută, remarcă doamna Larsen, după ce Melanie o asigură că se simțea mult mai bine, și s-ar fi putut s-o pățești mult mai rău, dacă nu te găsea Sir Luke, să te aducă aici.

Domnișoara Larsen interveni cu ostilitate:

— Cu siguranță, ai avut mare noroc că te-a

găsit Sir Luke. Dar oamenii care riscă să se urce pe scărițe șubrede reprezintă întotdeauna pericol un pentru sănătate.

Melanie era sigură că se referea nu atât la sănătatea oamenilor care riscă să se urce pe scărițe șubrede, ci și la a celor din apropiere.

Sir Luke o întreabă din nou cum coborâse, iar Melanie îi arată bastonul, explicându-i că doctorul îi permisesese să iasă din cameră.

— A spus că mi-ar face bine puțină mișcare, adăugă ea cu timiditate.

Sir Luke strânse buzele, clătinând din cap.

— Sunt sigur că, prin mișcare, s-a referit la scară și la lumea largă, remarcă el sec. Am să-i spun vreo două vorbe când îl văd. Dar acum cred că ți-ar prinde bine să vei ceva.

Doamna Larsen, care părea epuizată, după ce se plimbase până la jumătatea parcului și înapoi, se repezi să spună că și ea ar fi băut ceva, și se așeză în alt șezlong. Inga se duse la capătul opus al terasei,

privind visătoare peste peluzele înSORITE, spre pădurea din depărtare.

Nu peste mult, Horton aduse tava cu băuturile, iar Sir Luke o întrebă pe Melanie, înaintea celorlalte femei, ce anume ar fi dorit să bea.

Melanie se simțea cam incomod, pentru că devenise centrul atenției când acesta era ultimul lucru pe care-l dorea – și ultimul lucru pe care-l dorea și Inga, n-avea nicio îndoială – așa că alege grăbită ceva răcoritor...

— Prostii, declară scurt Sir Luke. Ai să bei un brandy mic.

— Atunci, aș prefera un vin de Xeres...

— Am zis brandy, repetă el ferm, iar Horton se apropie cu paharul de alcool recomandat de stăpânul lui.

Melanie luă o sorbitură și, într-adevăr, se simți mai bine. Doamna Larsen începu să țină prelegeri despre frumusețile vieții la țară și în special despre farmecul parcului de la Wroxford Priory. De fiecare

dată când lăuda proprietatea, se uita spre capătul terasei, unde fiica ei se încăpățâna să rămână la distanță.

Nu peste mult, li se alăturară și cei trei bărbați, înconjurând-o imediat pe Melanie, iar Richard Culdrose în special începu să-i acorde o atenție deosebită.

Tocmai se oferea s-o ducă în brațe înapoi la etaj, când la cotitura aleii apăru mașina lui Martin Vidal, pentru a opri lângă scara terasei. Martin urcă repede și, fără a le da atenție celorlalți, o apucă pe Melanie de mâini, cu o expresie sincer îngrijorată în ochi.

— Arăți rău! declară el. Iar Edgerley a spus că te simți mai bine!

— Mă și simt mai bine, răspunse Melanie zâmbindu-i. Acum pot să merg, și azi dimineață chiar am reușit să cobor la parter.

Martin se încruntă, ca și cum această informație nu l-ar fi bucurat deloc.

— Dar a fost înțelept? întrebă el.

Întoarse capul spre Sir Luke, iar privirile celor doi bărbați se ciocniră, scânteind ca două spade în lumina soarelui.

— Doctorul Binns ar fi aprobat să cobori scara? se interesă Martin agresiv.

Sir Luke făcu un pas înainte și spuse pe un ton decis că era convins de contrariul.

— Atunci de ce...? se răsti Martin.

Ochii strălucitori ai lui Sir Luke se îngustară amenințător, în timp ce răspundea:

— Ai încercat vreodată s-o împiedici pe domnișoara Grainger să facă un lucru pe care și l-a pus în cap? Ai încercat sau nu?

Martin păru cam descumpănit. Aruncă o privire spre Melanie, care-și inspecta unghiile, și ridică din umeri, răspunzând pe un ton nesigur:

— Ei, bine, dacă-i pe-așa... Dar de obicei eu *pot* s-o fac să asculte de glasul rațiunii, dacă e ceva important.

— Nu zău?

Melanie îl privi din nou pe Sir Luke și fu nevoit să recunoască, rușunat:

— Uneori.

Cei trei bărbați din jurul Melaniei râseră, iar doamna Larsen întinse o mână spre Vidal, ca și cum ar fi ajuns la concluzia că-i era foarte simpatic și insista să-i fie prezentat.

Se făcură prezentările necesare, iar când veni rândul lui Inga, Melanie îl văzu pe Martin tresărind ușor. Nu era sigură dacă i se păruse sau nu, dar următoarele cinci minute îi dovediră că nu se înșelase.

Martin era vizibil răscolit de descoperirea că frumoasa suedeză era reală. Iar când Inga îi zâmbi pe neașteptate, arătându-și dinții mici și albi, iar genele îi fluturară ca niște pene în vânt, fu clar că și ea era intrigată.

— Ești prieten apropiat cu domnișoara Grainger, nu-i așa? întrebă ea încet.

Mama ei se încruntă.

— Da, suntem buni prieteni, răspunse Martin.

Ne cunoaștem de ani de zile.

— Aha! Prieteni din copilărie? se interesă Inga.

— Se poate spune și așa.

Sir Luke, care arăta mai puțin nemulțumit decât doamna Larsen, dar îi privea totuși încruntat, interveni scurt:

— Îți pot oferi ceva de băut? Scuză-mă, nu știa că ești prieten atât de apropiat cu domnișoara Grainger, altfel te-aș fi ținut la curent cu starea ei.

Martin păru cam nedumerit.

— Starea ei...? A, da.

Aruncă o privire de scuză spre Melanie.

— Nu știu ați auzit că am fost plecat, altfel aș fi venit imediat s-o văd. De fapt, mi s-a părut foarte negutetată ideea ei de a se muta în casa aceea... continuă el, întorcându-se cam agresiv spre Sir Luke. I s-ar fi putut întâmpla... orice! Într-o asemenea pustietate...

— Cred că i s-au și întâmplat destule, remarcă

Sir Luke calm.

În ochii lui Martin se zări o lucire hotărâtă.

— Asta voiam și eu să spun! replică el pe un ton aproape acuzator. Dacă n-o găsești dumneavoastră... mi-e și groază să mă gândesc care ar fi fost consecințele.

Melanie se grăbi să intervină:

— Dar e ridicol. Dickson promisese să-mi aducă niște lucruri în seara aceea și, dacă nu venea el, ar fi venit altcineva... mama lui Betty Clark, cel mai probabil!

— Dar zăceau pe podea de-o oră și mai bine când te-a găsit Sir Luke!

— Ăă... păi... da, confirmă Melanie.

Apoi adăugă, cu un zâmbet cam amărât:

— Și era o podea foarte tare.

Inga se apropie din nou.

— Apropo, Luke iubitule, murmură ea încet, cu deliciosul ei accent suedez, de ce te-ai dus la casa domnișoarei Grainger? Plecase de-aici în urma unui

impuls, cum mi-ai spus, și considerai că se comporta cam irațional... nehibzuit chiar, sau cel puțin așa am dedus.

Îl privi gânditoare, bătând cochet din gene, cu o curiozitate perceptibilă.

— Și totuși, te-ai deranjat să te duci la ea ca să te asiguri că se instalase cu bine în casă! De ce-ai făcut asta, când fusese atât de încăpățânată, cum tu însuși ai spus?

Sir Luke păru descumpănit un moment, apoi zâmbi ușor.

— O poți pune pe seama faptului că-mi displac încheierile neclare, spuse el. Casa a făcut cândva parte din proprietate și, ca atare, voiam să i-o dau în primire domnișoarei Grainger în condiții cât mai bune.

Aruncă o privire spre Melanie.

— Consideram că se instalase cam pripit în ea, și eram îngrijorat.

— Erai îngrijorat pentru situația casei, sau în legătură cu domnișoara Grainger? se interesă Inga, pe

un ton de o suavitate dulceagă.

Doamna Larsen părea cam temătoare, dar Sir Luke continuă să zâmbească.

— În legătură cu domnișoara Grainger, declară el fără niciun echivoc. Întâmplător, promisem chiar în aceeași după-amiază un raport despre starea casei, de la agentul meu, și mă temeam să nu mă dea în judecată dacă-i cădea tavanul în cap.

— Ceea ce-o să i se și întâmple, dacă nu luați măsuri, remarcă Martin fără menajamente. Pentru una dintre neprețuitele dumneavoastră case de pe moșie, e într-o stare de-a dreptul îngrozitoare, și sunt uimit că Sir James a ales-o pentru Melanie.

— Nu el, interveni grăbită Melanie, eu am ales-o.

— Pentru trandafirii din jurul ușii? întrebă sec Sir Luke.

Martin, însă, era hotărât să-și exprime toate nemulțumirile legate de Melanie, acum când avea ocazia. Era prima oară când îl vedea la față pe noul

proprietar de la Wroxford Priory și nu era complet încântat de ceea ce vedea. Nu era doar un nobil de țară oarecare, și se purtase reprobabil cu Melanie, silind-o să-și ia calul din grajdurile lui și chiar contestându-i dreptul la pianul care făcea parte din moștenire.

Se întoarse din nou spre Melanie, cu un aer bățaios.

— Și pianul? întrebă el. La ce concluzie ai ajuns cu Sir Luke în privința asta? Nu-l poți ține în casă, și vei dori să cânți uneori. Mai bine l-ai fi dus la Willow Farm, unde pot avea eu grijă de el – ca și de cal, adăugă, întorcându-se iar spre Sir Luke, cu o lucire în ochi.

— Domnișoara Grainger poate cânta la pian oricând dorește, aici, la Wroxford Priory, declară Sir Luke cu o undă de urbanism în ton și expresie. Aș fi ultimul care să susțin mutarea pianului – chiar dacă ar încăpea în casă, lucru de care mă îndoiesc. Și, cum ai deja grija iepei pe cap, nu cred că ai dori să te împovărezi și cu un pian, încheie ei, cu o sclipire ușor

provocatoare în privire.

— Nu se pune problema nici unei poveri...

Vidal preferă să nu mai continue, căci Inga auzise gongul de prânz sunând în hol și se întoarse spre el întrebându-l dacă nu voia să rămână la masă.

— Chiar dacă domnișoara Grainger ia masa la etaj, în camera ei, n-ai niciun motiv să nu rămâi, nu-i așa? întrebă ea, învăluindu-l în strălucirea ochilor ei aurii.

Martin clipi, părând zăpăcit un moment, ca și cum l-ar fi orbit soarele.

— Păi, nu, cred că n-am niciunul... murmură el.

Abia atunci își dădu seama că Melanie era exclusă din discuție.

— Dar de ce trebuie ca domnișoara Grainger să ia masa singură, în camera ei? întrebă el, întorcându-se spre Sir Luke, care nu confirmase invitația.

Sir Luke nici nu se osteni să-i răspundă. Se

aplecă spre Melanie și o ridică în brațe din fotoliu, pornind cu ea spre glasvandul care dădea în bibliotecă.

— Voi lua măsuri să-ți fie adusă o tavă aici, spuse el, în timp ce treceau pragul, unde sunt sigur că te vei simți mult mai bine decât cu noi, în sufragerie.

O depuse cu grijă pe o canapea încăpătoare, cu perne superbe de catifea.

— Aici n-o să te deranjeze nimeni, și poți să-ți întinzi foarte comod picioarele, fără a risca să se împiedice cineva de glezna dumată.

Apoi făcu un pas înapoi și o privi cu o undă de zâmbet în ochi – un zâmbet cald și, într-un fel, intim – în timp ce Melanie se întindea cu plăcere și recunoștință pe pernele canapelei. Fără a-și da seama ce făcea, Melanie îi zâmbi la rândul ei.

— Stai bine? întrebă el încet.

— Minunat, răspunse Melanie, cu un ușor oftat, îmbrebându-se dacă Martin avea să ia masa cu ceilalți.

* * *

În seara aceea, doamna Edgerley se oferă să stea un timp cu ea, iar Melanie fu recunoscătoare că-i ținea companie. În camera ei fusese instalat un televizor, și urmărire amândouă programul până când doamna Edgerley plecă să facă un ceai, după care Melanie se culcă, recunoscătoare pentru moliciunea confortabilei saltele de puf.

Dar, la mult timp după ce se duse la culcare, auzi pe cineva cântând la pian cu multă vioiciune, undeva în casă... și-și dădu seama că era pianul ei, iar persoana care cânta era, fără îndoială, Inga Larsen.

Adio, pian, își spuse ea.

Și, îngropându-și fața în pernă, adormi.

* * *

A doua zi dimineață, doctorul Binns o vizită la ora zece și porniră împreună spre cel mai apropiat

oraș, unde se afla spitalul. Doctorul Binns o dădu în grijă unei surori, spunând că avea să revină peste două ore.

— Radiografia o să meargă strună, o asigură el, și am mari speranțe în legătură cu rezultatul, așa că, fruntea sus!

Îi făcu vesel cu mâna și plecă.

Radiografia fu făcută repede, după care Melanie se întoarse în sala de așteptare, unde-și cumpără un ceai. În timp ce-l sorbea, gândindu-se la rezultatele radiografiei, în ușă apăru sora de gardă, urmată de un bărbat înalt a cărui imagine devenise foarte familiară în ultimele câteva zile.

Nimeni altul decât Sir Luke Charnock.

Sora era vizibil încântată și-i zâmbea lui Sir Luke, în timp ce-l conducea spre Melanie. El, însă, părea cam nemulțumit, și-i vorbi tăios feței care stătea pe canapea, cu piciorul întins.

— De ce nu m-ai așteptat? Eram hotărât să te aduc personal aici, la spital, și nu era nevoie să

consumi din timpul prețios al doctorului. Doamna Edgerley nu ți-a spus că voiam să te iau cu mașina mea?

— N-nu...

Melanie îi aruncă o privire, apoi își mută ochii. Într-adevăr, menajera o anunțase că Sir Luke spusese ceva în acel sens, dar ea aranjase deja cu doctorul Binns, și n-avea cum să-l mai refuzwe.

Sir Luke își strânse gura, într-un fel cum îl mai văzuse făcând, și comente încet ceva în legătură cu încăpățânarea. Apoi o întrebă pe soră dacă pacienta era gata să plece și, primind un răspuns afirmativ – și zâmbitor, ba chiar radios – îi oferî Melaniei brațul, refuză ceaiul oferit de soră și ieșîră din spital.

Nici nu se închiseră bine în urma lor ușile batante, că Sir Luke o privi, adresându-i-se pe un ton foarte nemulțumit:

— Ești imposibilă.

Melanie îl privi cu inocență, întrebându-l de ce.

— Știi foarte bine de ce, răspunse el scurt. Și ai

merita ca, în eforturile tale de a scăpa de mine, să-ți fi forțat glezna și să fii nevoită să-mi accepți în continuare ospitalitatea, pe termen nedefinit.

— A, nu pe termen nedefinit, cu siguranță...!

În ochii ei albaștri scânteie o lucire de umor, în timp ce-l priveau pe sub genele lungi.

— „Nedefinit” sună prea vag, ar putea să indice orice interval de timp!

— Exact, confirmă el, strângându-și buzele și mai mult.

Mașina îi aștepta la câțiva metri de ușa batantă, dar nu era impresionantul Rolls-Royce pe care-i plăcea lui Dickson atât de mult să-l conducă. Era o mașină aproape la fel de impresionantă, dar cu un aer mult mai sportiv, iar Dickson nu se afla la volan. Părea să fie favorita lui Sir Luke, care o conduse pe Melanie spre portieră cu multă grijă, oricât îl asigura ea, cu răsuflarea tăiată, că nu avea nevoie s-o țină de braț.

O privi cam mohorât, în timp ce o ajută să se

așeze, apoi se instalează la volan, întrebând-o dacă avea vreo preferință specială cu privire la localul unde puteau lua masa.

— O preferință specială? îl privi ea uimită. Dar nu cumva...?

— Ba da, replică Sir Luke, cu o lucire sfidătoare în ochi. Te duc la masă înainte de a merge acasă, iar dacă nu vrei să iei prânzul singură cu mine, poți să spui.

Melanie își feri ochii, privindu-și mâinile împreunate în poală. Apoi, ridică iar privirea spre el, cu un mic zâmbet ciudat.

— N-aș fi atât de ingrată, Sir Luke, spuse ea, încet, și cum sunt destul de flămândă, vă accept cu recunoștință invitația la masă.

— Și unde propui să mergem?

— La „George” ar fi foarte bine, răspunse Melanie. Acolo...

— Știu, știu! îi zâmbi el strâmb. Acolo obișnuia să te ducă Sir James, dar acum el nu mai e printre noi,

iar cel care te invită e nepotul lui.

— Așa este, confirmă ea zâmbind. „George” era hotelul favorit al lui Sir James.

* * *

„George” era un local de modă veche, renumit pentru mâncarea gustoasă, și nu peste mult Melanie stătea la o masă oarecum retrasă, cu o față de masă imaculată și tacâmuri scânteietoare. Vainburșul, care lucra acolo de ani de zile, le aduse un apetitiv în timp ce Sir Luke consulta lista de vinuri. Melanie comandă friptură de rață cu sos de portocale, iar el alese vita la tavă.

— Ori de câte ori călătoresc departe de țărmurile astea mi se face dor de vita la tavă, îi explică el.

Melanie se întreba ce făcuse cu domnișoara Larsen, iar în cele din urmă îl întrebă, biruită de curiozitate.

Sir Luke fărâmiță o felie de pâine, cu degetele lui lungi și suple, zâmbindu-i ușor.

— Pari convinsă că le sunt dator oaspeților mei să-mi petrec cu ei fiecare moment, remarcă el.

Melanie fărâmiță și ea pâinea, privind fața de masă albă.

— Dar domnișoara Larsen este... este o invitată mai deosebită, nu-i așa?

— Oare?

Sir Luke continuă să zâmbească, apoi adăugă cu emfază:

— O, da, Inga este într-adevăr o persoană cu totul deosebită!

— E foarte frumoasă, observă cam sec Melanie.

— Excepțional de frumoasă, fu el de acord.

— În... într-un stil scandinav, adăugă ea.

— Precum spui, în stil scandinav.

Chiar atunci, ospătarul le aduse supa.

— Dacă te interesează, află că am cunoscut-o în Suedia, la o petrecere de Crăciun, și am găsit-o atât de

încântătoare încât săptămâni de zile n-am putut-o uita. Purta una dintre rochiile acelea argintii care-i plac atât de mult și arăta exact ca un înger de pe pomul de Crăciun – atâta doar, desigur, că nu se cățăraseră în niciun pom! – astfel că a trebuit să i-o spun, și cred că observația mea a intrigat-o. Oricum, am petrecut mult timp împreună în zilele care au urmat – schiind și așa mai departe – și ne-am întâlnit din nou în Africa de Sud, acum câteva săptămâni. Cred că îi place atmosfera de la Wroxford Priory și ar dori să se instaleze acolo, ce zici?

Era atât de clar că-i cerea opinia, încât Melanie îi răspunse cu deplină sinceritate, deși părea cam descumpănită... surprinsă chiar.

— O, da, nu mă îndoiesc că ar dori.

— Iar mama ei consideră de asemenea că s-ar integra destul de bine. Ești de aceeași părere?

Melanie dădu din cap, jucându-se cu lingura de supă.

— Sunt convinsă că s-ar adapta perfect.

— Bine.

Sir Luke gustă din vin, apoi dădu din cap aprobator, iar chelnerul le umplu paharele.

— Uneori mă întreb ce-ar crede mama mea despre ea, dacă ar vedea-o. Știi, s-a recăsătorit – sau poate nu știai? – și locuiește la Roma. S-a măritat cu un descendent al unei familii italiene nobile și e imens de șireată. Mi-a găsit un șir întreg de tinere cu care să mă însor, dar mă tem că până acum am dezamăgit-o. De multe ori îmi spun că n-am stofă potrivită pentru însurătoare! Dar m-ar interesa să-i aflu părerea despre Inga.

Melanie era și mai surprinsă.

— Vreți să spuneți că aveți nevoie de opinia mamei despre viitoarea dumneavoastră soție, înainte de a vă însura cu ea? îl întrebă.

În ochii lui se zări o lucire provocatoare.

— Și nu e bine?

O descumpăni atât de tare, încât Melanie se bâlbâi ușor:

— Nu... nu și dacă vreți să fiți fericit.

— Vreau, desigur, murmură el suav.

— Și în niciun caz dacă sunteți... dacă sunteți îndrăgostit!

— Aha, ai zis-o! îi dădu el dreptate, mai îngăduitor decât înainte. Un om îndrăgostit este un om fericit, iar când s-a hotărât o dată pentru totdeauna că s-a îndrăgostit, ei bine, în niciun caz nu mai are nevoie de aprobarea părinților! Nici chiar de a unei mame cu adevărat înțelepte, ca a mea!

Felul întâi tocmai sosea, iar ospătarul luă farfuriile de supă. Melanie se pomeni întrebând, cu o curiozitate care refuza s-o părăsească:

— Invitații dumneavoastră – și mai ales domnișoara Larsen! – nu se vor supăra că azi nu luați masa cu ei? Vreau să zic, dacă din cauza mea v-ați neglijat îndatoririle de gazdă...

— Nici vorbă, o asigură el, în timp ce lua încântat farfuria cu friptură de vită la tavă și cerea alături de ea sos de ridichi. De fapt, colonelul

Anstruther i-a luat pe ceilalți să admire peisajele din district, și mă îndoiesc că-i vom vedea la Wroxford mai devreme de ora când trebuie să se schimbe pentru cină. Iar asta-mi amintește de un lucru important pe care voiam să ți-l spun.

Se aplecă spre ea.

— Pe viitor, să nu mai aud de umblat pe furiș prin casă, la adăpost de privirile celorlalți. Vei lua cina cu noi seara, iar dacă ți-e greu să cobori scara, am să te duc eu în brațe. Nu trebuie decât să-mi trimiți vorbă printr-o servitoare când ești gata să-ți faci apariția, și am să mă prezint la ușa camerei ca să rezolv problema transportului!

— Dar nu pot... nu pot să vă deranjez așa!

Sir Luke ridică din umeri.

— Dacă nu mă deranjezi dumneata, am să te deranjez eu! Te voi pisa făcându-ți o mulțime de vizite ca să aflu de ce nu vii la noi și, dacă vei dori să ai liniște, vei ajunge la concluzia că interiorul salonului e la fel de atrăgător ca și cel al camerei

copiilor.

Melanie zâmbi cam vag.

— Sunteți foarte amabil, Sir Luke, murmură ea.

— Nici vorbă, repetă el, în timp ce refuza un desert dulce, comandând în schimb brânză și biscuiți pentru sine, deși Melanie preferase dulcele. Mă simt destul din vinovat pentru că, din cauza unui lucru spus de mine – sau, poate, dintr-a felului cum l-am spus! – ți-a intrat în cap să fugi de la Priory de parc-ar fi izbucnit o molimă de ciumă, și ca rezultate ai suferit o luxație care putea fi evitată. Mă consider vinovat pentru toate durerile și inconvenientele pe care le-ai avut de suferit.

— Înțeleg...

Înclinându-și într-o parte capul, Sir Luke o privi enigmatic.

— Am impresia că iar am spus ce nu trebuia, remarcă el.

Apoi îi acoperi ușor mâna cu a lui.

— Îmi pare extrem de rău pentru acele dureri și

inconveniente, Melanie, spuse el pe un ton extrem de sincer. Și aștept rezultatul radiografiei cu tot atâta nerăbdare ca și dumneata.

Melanie înghiți un nod care i se pusese dintr-odată în gât.

— Domnul doctor Binns e destul de optimist, recunosc eu, ferindu-și fața. Și cred că voi primi rezultatul curând.

— Și eu cred.

— Și chiar dacă e o veste proastă, nu-mi va mai rămâne decât s-o accept.

— Bună sau proastă, la Rose Cottage nu te mai întorci, declară el categoric. Nici nu se poate pune problema să locuiești acolo înainte ca toată construcția să fie examinată cu atenție și să se execute toate reparațiile și modificările necesare. Chiar ieri dimineață i-am ordonat agentului meu să se ocupe de asta. Și întrucât ar fi la fel de imposibil să locuiești la Bell, vei rămâne la Priory până când casa e gata să te primească. Ne-am înțeles?

Melanie întoarse repede capul spre el, gata să protesteze.

— O, dar n-aș putea...

Sir Luke ridică mâna:

— O, dar ai putea! Iar dacă ți-e silă să-mi accepți ospitalitatea, n-au decât să-ți achiți șederea... imediat ce vei fi în stare, mai bine zis. Îi poți da o mână de ajutor doamnei Edgerley, la nevoie... nu munci grele, desigur, ci aranjatul florilor și altele asemenea. Cred că pe vremea lui Sir James ai aranjat mereu florile la Wroxford, nu-i așa?

Melanie dădu din cap.

— Într-adevăr, îi plăcea cum le aranjam.

— Atunci, aș dori și eu să le aranjezi... și aș mai vrea să stai cu ochii pe servitoare și în general să supraveghezi mersul treburilor. Ți se pare foarte dezgustător?

Cu ochii în lacrimi, Melanie scutură din cap.

— Nici pe departe, răspunse ea. Dar îmi dau seama că inventați o slujbă pentru mine, și...

— Am să-ți plătesc un salariu.

— Nu l-aș putea primi.

Sir Luke n-o luă înseamnă.

— Un singur lucru am să-ți cer, continuă el. Te vei ocupa ca tânărul Martin Vidal să-ți aducă înapoi calul în grajdurile mele.

O clipă, Melanie zări în ochii lui o lucire de nemulțumire.

— Și trebuie să exersezi la pian!

— Am hotărât că ar fi foarte nedrept să-l iau de la Priory.

— Pe moment, nu se pune problema să-l iei de la Priory, ripostă el cam sec.

— Mă rog...

Melanie își privi mâinile.

— Totuși...

— Mai ai vreo obiecție față de planul meu?

Dintr-odată, Melanie își aminti ceva care o făcu să zâmbească.

— Ar mai fi un lucru, recunosc eu, cu

gropițele ei fermecătoare în obraji. Deunăzi, mi-am cumpărat un cățel și am promis că voi veni să-l iau în câteva zile. E un Sealyham alb, și am hotărât să-i pun numele Sherry.

— Dumneata și animalele tale, remarcă Sir Luke. Cred că-ți dai seama că un cățel roade lucrurile, și multe dintre cele de la Wroxford sunt valoroase.

— Știu... murmură ea, cu o expresie dintr-odată prăbușită.

— Dacă-mi dai numele crescătorului, voi explica faptul că situația s-a schimbat, ca să-i găsească altă casă lui Sherry, spuse Sir Luke cu o finalitate deconcertantă în glas.

Nu pentru prima oară, Melanie se simți cam copleșită de severitate vizibilă pe chipul lui.

— Desigur, înțeleg că acum nu-mi mai pot lua cățelul, spuse ea încet, căutând în poșetă. Aici e adresa crescătoriei, Sir Luke.

— Bine, răspunse el, punând cartea de vizită în portofel. Iar acum, am să te duc înapoi la Priory.

Capitolul 8

Doctorul Binns primi rezultatul radiografiei în câteva ore și, înainte de a se duce la culcare în seara aceea, Melanie află că nu avea nicio fractură la picior, iar vânătăia pe care o suferise din cauza căzăturii avea să dispară în câteva zile, dacă avea grijă să se odihnească.

Fu atât de ușurată, încât vărsă câteva lacrimi, după ce doamna Edgerley îi adusese vestea, iar ochii îi erau încă destul de roșii când Sir Luke intră în odaie ca s-o felicite. Privind-o atent, o îndemnă să se odihnească, lăsând somnul să-i alunge toate grijile.

Melanie îl lăsase s-o ducă în brațe jos, la cină, unde toți se străduiseră să se poarte cât mai frumos cu ea, mai puțin Inga. Doamna Edgerley fusese atât de încântată să afle că Melanie urma să locuiască în continuare la Wroxford Priory, încât nu-și putuse ascunde plăcerea, și coborâse să le dea vestea lui

Horton și bucătăresei, care erau aproape la fel de încântați.

— Imediat ce doamna Larsen o să plece, vă voi pregăti din nou vechea cameră, îi spuse ea Melaniei, care însă o asigură că nici nu se gândea să revină acolo, fiind hotărâtă să rămână în camera copiilor. Dar acest lucru îi dădu doamnei Edgerley altă idee, care-i ceru lui Sir Luke permisiunea de a transforma camera de zi a copiilor într-un salon pentru domnișoara Grainger.

Privind-o cam ciudat, Sir Luke răspunse:

— Pentru moment, ar fi un aranjament absolut satisfăcător. Dar există oricând posibilitatea ca atât camera de zi a copiilor, cât și cea de culcare, să fie necesare în scopul lor inițial. Nu trebuie să pierdem din vedere asta.

Doamna Edgerley fi foarte descumpănită. Apoi, își dădu seama că Sir Luke făcea aluzie la viitoarea lui căsătorie cu domnișoara Larsen și posibilele roade ale acesteia.

În timp ce pregăteau camera, Martin dădu telefon și o felicită pe Melanie pentru rezultatul favorabil al radiografiei. Melanie era încă destul de supărată pe el pentru că, în ziua când rămăsese la masă, plecase fără a se osteni să-și ia rămas-bun de la ea, așa că-l cam repezi la telefon. Martin păru rănit și-i spuse că putea s-o invite la cină dacă se simțea mai bine, la care Melanie îi răspunse că încă nu se simțea chiar atât de bine. Dar îi transmise instrucțiunile lui Sir Luke ca Lady să fie adusă înapoi în grajdul de la Wroxford Priory.

La început, Martin fu surprins, apoi înțelese că era bine să aducă iapa imediat. Părea ciudat de nerăbdător s-o facă, iar Melaniei nu-i prea venea a crede că acest lucru se datora dorinței necontrolate de a o vedea. Dacă era atât de dornic s-o vadă, ar fi putut măcar să-și ia rămas-bun, așa că redeveni cam rece când îi spuse că o putea aduce imediat pe Lady dacă dorea, însă întrucât ea tocmai își aranja camera – nu-i explică, deocamdată, că avea să rămână la Wroxford

Priory – nu puteau să se întâlnească.

Mai târziu, află că Lady revenise în grajd, iar Inga Larsen comentă la cină calitatea frumoasei iepșoarei murge.

O privi pe Melanie peste fructiera plină care tocmai fusese adusă pentru desert, cu ochi îngustați, și observă că era foarte norocoasă să aibă un asemenea animal de soi ales.

Melanie, care tocmai primise de la colonelul Anstruther o piresică pregătită cu multă grijă, ridică surprinsă privirea și o întreabă când văzuse iapa.

— Azi după-amiază, răspunse Inga. Prietenul acela al dumitale, Martin Vidal, a venit călare de la ferma lui – Willow Farm se numește, nu-i așa? – și a adus-o de căpăstru. Eu eram pe alee când a sosit și m-am dus cu el când a fost dată iar în grija grăjdarului.

Pe față îi apăru un zâmbet nostalgic.

— E un tânăr atrăgător, acest domn Vidal... foarte englez! comentă ea.

— Ei, haide, interveni sec Sir Luke, din capul mesei, aici toți suntem englezi. Nu-l poți scoate în evidență pe niciunul dintre noi.

— Nu pot?

Inga, care stătea în stânga lui, îi zâmbi languros, cu ochii ei aurii.

— Dar poate că unii englezi sunt mai englezi decât alții, iar eu așa îl consider pe domnul Vidal. E atât de bronzat și sănătos la înfățișare, arată ca un om care-și petrece tot timpul în aer liber, cu o expresie deschisă și onestă...! Tu, Luke, ești cu totul alt gen. Îmi pare rău, iubittle, dar ăsta-i adevărul, continuă ea, cu un zâmbet mai blând. Ești atât de negricios, încât îi putea fi luat drept latin – una la mână...

— Mulțumesc, răspunse el, pe un ton și mai sec.

— Tu ești un diletant... Mă duci cu gândul la colțurile cultivate ale lumii, pe când prietenul Melaniei, Martin, este un fermier perfect, și cred că Willow Farm e cel mai fascinant nume pentru o

fermă. Am aflat de la el, azi după-amiază, că oamenii lui locuiesc pe acele pământuri de generații... și-mi place și asta la fel de mult.

— Dar, Inga, protestă mama ei, vizibil cam alarmată, pentru că Sir Luke nu părea deloc mulțumit, și familia lui Sir Luke locuiește pe aceste pământuri de generații. Au o adevărată tradiție, aici, la Wroxford.

Inga își privi mama, peste masă, cu o expresie de nepătruns.

— Ei, și ce dacă? întrebă ea. Nu încercam să fac nicio deosebire între domnul Vidal și Sir Luke. Și, oricum, Luke e pe jumătate american, adăugă ea, în timp ce se servea delicat cu un grape din fructiera masivă.

Sir Luke își împinse scaunul înapoi și se ridică, pentru ca doamnele să se poată retrage. Inga încă nu era pregătită, și-i aruncă o privire cam surprinsă, dar el nu făcu decât să-o privească rece, remarcând:

— Tu și comparațiile tale, Inga. Ți-aș putea

aminti că și tu și domnișoara Grainger sunteți la fel de diferite ca două sortimente de brânză...

Inga făcu o mutră nemulțumită.

— Îmi displace să fiu asemănată cu brânza!

— Atunci, fugi și lasă-ne să ne bem vinul de Porto. Vom veni și noi, după ce golim carafa.

De fapt, domnii se alăturară doamnelor aproape imediat. Doamna Larsen nici nu se așezase bine în fotoliul de lângă masa unde avea să fie pusă cafeaua, admonestându-și destul de sever fiica pentru comentariile indiscrete din timpul cinei, când ușa salonului se deschise și ceilalți intrară.

Inga se așeză pe scaunul de la pian și-și trecu degetele peste clape, cu îndemânare. Se vedea clar că avea o dispoziție oarecum perversă, și arăta fermecător în rochia de satin alb cu broderii argintii, câtă vreme Melanie se simțea anonimă și ștearsă, stând așezată pe canapeaua Regency, cu piciorul întins în față, privindu-l pe Sir Luke cum se plimba nervos prin cameră, nemulțumit că femeia cu care

planifica să se însoare îndrăznise să-l compare cu un tânăr fără influență sau obârșie nobilă, pe care-l considera fără-ndoială un om simplu și neînsemnat.

El era Stăpânul Moșiei. Era Sir Luke Charnock de la Wroxford Priory, iar viitoarea lui soție avea să descopere că o putea acoperi cu bogății. Câtă vreme Martin Vidal...

Ajunse lângă șemineu, unde se opri privind posomorât în micul foc care fusese aprins încă de la ora ceaiului, iar în timp ce Inga cânta la pian în spatele lui, se prefăcu că n-o lua în seamă. Doamna Larsen îl privea neliniștită, și-i aduse chiar ea cafeaua. Sir Luke îi mulțumi scurt, puse ceașca pe un gheridon și porni hotărât spre Melanie, care asculta un dialog animat dintre Christopher Winslow și Richard Culdrose.

— Dacă ești, gata, Melanie, te duc sus, spuse el, întinzând brațele.

Melanie se simțea ridicol, dusă în brațe de Sir Luke până la etaj, dar mai era și foarte deprimată și,

cumva, își lăsă capul pe umărul lui – poate fiindcă nu-i mai rămăsese energie ca să și-l țină ridicat, sau poate pentru că umărul lui era atât de aproape, și exercita asupra ei o atracție aproape magnetică.

Când ajunseră la ușă, Sir Luke o privi și avu impresia că era pe jumătate adormită.

Îi vorbi încet:

— Sărăcuța de tine! Biata Melanie, mică și ascultătoare! Și eu n-am făcut decât să-ți amărăsc viața, când am venit aici! Nici nu mă mir că tinzi să te agăți de amicul Martin.

Fenele ei lungi tresăriră pe obrajii palizi și, deschizând ochii, îl privi în timp ce o ducea prin cameră, pentru a o așeza într-un fotoliu.

— Martin? repetă ea. Dar Martin nu mi-e decât prieten.

— Serios?

Sir Luke vorbea cu atâta îndoială, încât Melanie își dădu seama că n-o credea.

Dintr-odată, i se păru important să-l convingă

că Martin nu era, într-adevăr, decât un prieten foarte bun, și îl chemă înapoi când se pregătea să iasă din cameră.

Se ridică în picioare, cu dificultate, și-l privi lung, cu ochii grei de oboseală.

— E adevărat, spuse ea. M-a... m-a cerut în căsătorie, dar l-am refuzat.

Sir Luke o privi cu multă bunătate... ba chiar, cu foarte multă bunătate.

— Noapte bună, îi ură el blând.

Și ieși, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Rămasă singură, Melanie își simți obrajii înfierbântându-se de jenă. Se întrebă de ce Dumnezeu îi declarase acel lucru, într-un asemenea moment.

Capitolul 9

În săptămâna următoare s-au întâmplat două lucruri care au făcut-o pe Melanie să înțeleagă că n-ar fi trebuit niciodată să se lase amăgită de motivațiile

aparente ale oamenilor.

De când îl cunoscuse pe Sir Luke, trăsesese concluzia că avea o undă de duritate și nu fusese surprinsă când el o informase calm că trebuia să-și ia rămas-bun de la cățelul ei, Sherry, întrucât faptul că-i dăduse dreptul de a locui mai departe la Wroxford Priory o obliga să respecte regulile despre protejarea lucrurilor din casă. Aceste reguli nu se aplicaseră pe vremea lui Sir James, astfel că mulți căței distruseseră mobila. Dar nici nu se obișnuise bine cu convingerea că Sir Luke era altfel – cu totul altfel! – când el îi dovedi că numai crud nu era, oferindu-i un coș, într-o dimineață când Melanie stătea la soare, pe terasă.

— Ia-l, spuse el. E al tău și sper c-ai să-l înveți să nu-și ascultă ghearele pe obiectele din bibliotecă. Asta-i singura condiție pe care o pun.

Melanie scoase o exclamație de încântare. Sherry, cu ochii lui de culoarea vinului de Xeres și cu blana albă și mițoasă, își rodea încântat pătura de pe fundul coșului, iar când îl ridică, o privi ca și cum ar fi

spus:

„Uite că iar ne întâlnim! Credeam că ai uitat complet de mine!”

Sir Luke îi privea cu o expresie mulțumită, iar surprinderea și plăcerea Melaniei erau atât de intense, încât toată paloarea ei recentă dispăru, o roșeață fermecătoare și plină de viață inundându-i obrajii. Ridică privirea spre Sir Luke, cu ochi strălucitori.

— O, e minunat! declară ea. Credeam că le veți cere celor de la crescătorie să-mi înapoieze cecul.

— Le-am și cerut-o, spuse el, fâlfâindu-i prin față cecul. Ia-l și pe ăsta și rupe-l... doar dacă nu consideri că e un cățel atât de unic, încât merită să-l plătești de două ori.

— Dar...

— E un cadou, spuse el într-o doară, întorcându-se să examineze florile de primăvară dintr-o urnă de piatră care împodobește terasa. Ți-am mai spus că am conștiința încărcată, spuse el, aruncându-i o privire zâmbitoare peste umăr. Iar o

conștiință încărcată nu e deloc un bagaj plăcut.

Melanie era atât de ocupată să dezmierde cățelușul, încât nu prea observă blândețea din zâmbetul lui; dar o frapase faptul că era atât de îmbunat, și mai știa și că nu avea niciun motiv real de a-i dați cățelul, iar dacă-l accepta, trebuia să insiste să-l plătească.

Începu să-i explice această opinie dar, înainte de a ajunge la jumătate, îi văzu expresia modificându-se atât de alarmant, încât începu să se îngrijoreze.

— Dacă ai de gând să cauți la dinți calul de dar – sau cățelul! – cred c-ar fi mai bine să-l trimit înapoi la crescătorie, declară Sir Luke. Credeam că ai să te bucuri... dar se pare că m-am înșelat!

— O, dar mă bucur, Sir Luke, îl asigură ea, dornică să-l convingă cât era de încântată. Dar ați fost atât de bun, și vă purtați așa de generos cu mine...

Chiar în aceeași dimineață, Sir Luke îi înmânase un cec cu salariul pe o lună în avans, deși

Melanie abia începuse să lucreze, iar glezna încă nu i se vindecase complet, așa că nu putea circula destul.

— Ce aiureli! replică el.

— Și apoi, mai e și coșul acesta nou și frumos!

Măcar pe el trebuie să mă lăsați să-l plătesc!

Sir Luke scoase un fel de mârâit gros, iar Melanie renunță. Îi zâmbi recunoscătoare.

— Atunci, vă mulțumesc foarte mult, Sir Luke.

Un scurt mormăit.

— Câte mulțumiri crezi că aș merita dacă ți-aș oferi un colier cu diamante?

În obrajii Melaniei apărură gropițele. Sir Luke se așezase lângă ea, pe terasă, jucându-se cu urechile cățelului. Era o dimineață de primăvară deosebit de frumoasă, iar lumina soarelui scălda totul în jur; mirosul florilor cățăărătoare de pe peretele dinspre sud se simțea până la ei, adus de adieri, iar pe sub copacii de pe marginile aleii narcisele dansau în vânt. Se zărea și lacul, care părea să fie acoperit cu milioane de diamante unduitoare.

Lumea era frumoasă, iar Melanie se simțea uluitor de fericită și aproape ridicol de mulțumită. Zâmbind cu aceleași gropițe în obraji, răspunse:

— E foarte improbabil să-mi dăruieți un colier cu diamante, așa că nu cred că e nevoie să discutăm despre felul cum v-aș mulțumi.

Sir Luke întoarse capul spre ea, cu o mișcare cam agresivă, privind-o lung.

— De ce e atât de improbabil?

Melanie clipi din ochi.

— Știți foarte bine de ce.

— Nici nu-mi trece prin minte... cel puțin, nu văd de ce ar trebui să recunosc că e atât de improbabil să-ți fac vreodată un cadou valoros. Iar dacă la diamante strâmbi din nas, foarte bine, le putem înlocui cu rubinele, sau cu safirele... ori chiar cu smaraldele!

Pe neașteptate, Melanie scoase o exclamație de încântare.

— Dar de perle ce ziceți? întrebă ea. Întotdeauna mi-am dorit un șirag de perle neprețuit!

— Atunci, într-o zi, vei avea un șirag de perle neprețuit! replică el solemn.

Melanie îi mulțumi anticipat, cu aceeași solemnitate.

— Va trebui să mi le țineți în seiful din bibliotecă, mai preciză ea.

— Așa voi face, promise Sir Luke. Și, cum probabil vei avea nevoie și de o pereche de cercei asortați, și poate și de niște brățări, din aceeași garnitură cu colierul, o să le ținem și pe acelea tot în seif.

— Cu excepția ocaziilor când le voi purta la vreun bal foarte elegant.

— A, desigur. Când te duci la baluri elegante, te voi lăsa să le iei... și sunt sigur că vei arăta atât de încântător, încât le vei lua ochii tuturor celor de la bal.

Melanie râse... dar, de astă dată, râsul ei nu mai era foarte natural. Sir Luke stătea rezemat de spătar, cu brațul întins prin spatele umerilor ei, iar în ochii lui de cerneală se citea foarte puțină veselie. O priveau cu

o expresie serioasă, meditativă.

— Unde e domnișoara Larsen? întrebă ea grăbită. Și doamna Larsen, unde e? I-am promis că-i deșir un scul de mătase de brodat și a spus că mi-l lasă în cameră. Ar fi mai bine să mă duc să-l iau.

— N-ai să faci una ca asta!

Sir Luke vorbise neașteptat de tăios. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că nu era necesară o asemenea severitate, adăugă pe un ton mai firesc:

— Vei face pregătirile pentru instalarea acestui animal al tău, și-ți propun să-l ții în camera de zi a copiilor.

— Da, e o idee foarte bună.

— Dar ți-am spus că singura cameră unde insistă să nu intre e biblioteca.

— Nu cred că domnișoarei Larsen îi va plăcea să-l vadă alergând prin salon...

— Las-o-n pace pe domnișoara Larsen!

Tonul lui Sir Luke redevenise tăios.

— Apropo, m-ai întrebat unde e acum. S-a dus

la Willow Farm, să-l viziteze pe prietenul dumitale, Vidal. Se pare că are un cal de vânzare, și a convins-o că e ideal pentru greutatea ei. Tânărul acela crede în abordările directe, trebuie să spun, mai comentă el, privind încruntat spre jarul Țigării pe care tocmai și-o aprinsese.

Melaniei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dar dacă domnișoara Larsen vrea să călărească, aveți destui cai pentru ea aici.

Iar ultima dată când îl văzuse pe Martin, acesta insistase că nu intenționa să se despartă de grațioasa iapă sură pe care acum se părea că încerca să i-o plasese lui Inga... sau lui Sir Luke Charnock, din moment ce era clar că acesta avea s-o plătească, dacă Inga declara căâi plăcea.

— Și-n plus...

— Da? întrebă el cu o răceală de gheață, neașteptată.

— Domnișoarei Larsen nu-i place să călărească, nu-i așa? Am auzit-o acum câteva zile

spunându-i colonelului Anstruther că se cam teme de cai.

— Și ce dacă se teme?

Răceala continua să i se simtă în glas, și dintr-odată Melanie înțelese că adevăratul motiv pentru care nu voia să discute despre domnișoara Larsen era nu numai acela că știa că nu-i plăcea cu adevărat călăria, ci și că se dusese la Willow Farm – cel mai probabil, din pură curiozitate, pentru că voia s-o vadă – refuzând sugestia pe care i-o făcuse Sir Luke însuși, motiv pentru care acesta se afla acum pe terasă, cu ea.

Melanie se ridică în grabă, hotărâtă să pună capăt convorbirii. Pentru prima dată în viața ei, Martin o dezamăgise.

Și, în plus, era posibil și ca Inga să se folosească de el pentru a-l face pe Sir Luke gelos.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, nu prea părea să aibă șanse, căci Sir Luke rămânea straniu de detașat.

* * *

După cină, când reveniră cu toții în salon, Sir Luke îi ceru Melaniei pentru prima dată să cânte ceva la pian. Și mai insistă și să-l numească „pianul ei”.

— Dacă te simți în stare, adăugă el. Nu știu dacă piciorul tău luxat și-a revenit îndeajuns pentru pedale...

— A, da, îl asigură ea, e-n regulă.

Dar ezită să pornească spre pian, căci Inga era cea căreia îi plăcea să-i distreze pe ceilalți seara, în stilul ei cam zgomotos, deși nu din alt motiv decât acela că, după cum nu se îndoia Melanie, știa că arăta bine așezată pe taburetul pianului. Și se părea că și mama ei cheltuise destui bani cu lecțiile, fără rezultate prea grozave.

— Te rog, îi ceru Sir Luke, pe un ton puțin mai ferm.

Inga, care conversa nimicuri cu Christopher Winslow, într-un colț, se întoarse imediat.

— Bine, atunci eu mă duc în bibliotecă să mă uit la televizor, anunță ea. Vii și tu, Chris, îl întrebă, întorcându-se spre el.

Winslow o urmă afară din salon, cuminte ca un cățeluș.

Doamna Larsen arăta cam stânjenită, ca și cum uneori ar fi deplâns manierele fiicei sale. Colonelul Anstruther și Richard Culdrose erau în camera armelor, fumându-și pipele de după cină, așa că în încăpere nu se mai afla nimeni.

Sir Luke porni cu pas hotărât spre pian și deschise capacul. Îi arătă dulapul cu partituri.

— Îți stă la dispoziție, spuse el. Dumneata știi ce-ți place... Alege.

Dar Melanie se așeză la pian și cântă douăzeci de minute după ureche. Interpretă fragmente din diverse melodii favorite, ca un vals de Chopin, „*Clair de Lune*” de Debussy și „Sonata lunii” de Beethoven. Cântase ani de zile aceste piese și le interpreta bine și fără niciun efort... „Sonata lunii” în special era

favorita ei, și se lăsa furată de vraja ei în timp ce cânta, văzând nu salonul luminat odihnitor în care stătea, ci o lume magică unde lumina lunii cobora blând dintr-un cer liniștit și unde domnea atâta seninătate, încât o răpea cu totul. În curând, se observă clar că uitase complet de ceilalți.

Apoi, în timpul celei de-a doua mișcări, liniștea se risipi, atmosfera devenind mai degrabă turbulentă și nesigură... nu făgăduiala unui extaz nedescoperit, ci o derută vagă care era cu atât mai tulburătoare cu cât varmecul dinainte se rupsese ca o vrajă, lăsând în urma lui o senzație de plutire în derivă printr-o noapte care nu mai era plină de pace și raze de lună, ci întunecată de asprimea unei anumite realități... și provocări.

Sir Luke, care stătuse foarte tăcut în mijlocul covorului, se apropie de pian și se opri alături, de unde putea privi cele două mâini mici care zburau peste clape și expresia feței aplecate deasupra lor.

Melanie înălță capul și-l privi, și i se păru că era

sculptat dintr-un material de neclintit, iar ochii lui negrait de întunecoși erau absorbiți de toate mișcările ei, ca și cum ar fi fost absolut fascinat. Iar pe lângă fascinație mai era și altceva – o altă expresie care o captivă și o absorbi, și care pentru un moment îi încetini mișcările mâinilor, făcând-o chiar să scape un falset... până când, automat, mâinile își reveniră de la sine, iar din fascinația care-i tulburase gândirea mai rămase doar o ușoară contracție la baza gâtului și o profundă uimire care-i făcea buzele să stea puțin întredeschise.

Continuă să cânte mecanic, în timp ce privea în sus, drept spre ochii lui, iar întunericul nopții se îmblânzi pentru ea ca prin minune, atât de miraculos încât pulsul îi scăpă de sub control pentru prima dată în viața ei, iar doamna Larsen, care stătea tocmai lângă șemineu, în fotoliul ei de damasc, cu broderia în poală, avu o senzație de avertizare care o alarmă.

Iar pe deasupra senzației de avertizare se suprapuse unul dintre acele momente de clarviziune

când știu că cel puțin unul dintre planurile ei puse la cale cu atâta grijă era în pericol... și risca foarte mult să iasă prost.

Ușa se deschise, iar colonelul Anstruther și Richard Culdrose vârâă capetele înăuntru.

— Pe toți sfinții, exclamă colonelul, ce regal! A fost absolut fermecător!

— Într-adevăr, confirmă Richard Culdrose. Nu mă mir că Sir James ți-a lăsat dumitale pianul lui, domnișoară Melanie.

Melanie, cu o senzație de epuizare ciudată, rămase cu mâinile în poală, în timp ce Sir Luke închidea capacul pianului.

— Cred că ne-ai delectat destul pentru seara asta, spuse el încet, trecând lângă ea. Acum ar fi mai bine să te duci la culcare. Pari cam obosită.

Melanie era obosită... obosită, uimită și însuflețită. Știa că însuflețirea era legată de Sir Luke și era destul de matură ca să-și dea seama pentru prima oară ce anume însemna. Le ură grăbită noapte

bună celorlalți, apoi îl privi pe Sir Luke, în timp ce trecea pe lângă el, ieșind pe ușă.

Sir Luke spuse doar atât:

— Îți mulțumesc.

Capitolul 10

Trecură două săptămâni, iar doamna Larsen și fiica ei se aflau tot la Wroxford Priory, deși Christopher Winslow plecase, și Richard Culdrose de asemenea. Colonelul Anstruther rămăsese și el, iar Melanie începea să suspecteze că-l interesa doamna Larsen, care era o văduvă foarte atrăgătoare.

Inga s-a comportat foarte ciudat în timpul acelor două săptămâni. Când ardea de dorință să-l încante pe Sir Luke, când părea să fi uitat cu totul de el și stătea singură la fereastră, sau se retrăgea în câte-un colț izolat al grădinii.

Martin Vidal a mai găsit de două ori câte un pretext ca să vină în vizită la Wroxford Priory și, deși

ambele ocazii aveau legătură cu Melanie, se vedea clar că Inga era magnetul care-l atrăgea, și tot ea îl conducea la plecare.

O dată, Inga lipsi o zi întreagă, și se află că Melanie o dusesse la un festival agricol. Se părea că o interesa tot mai mult agricultura engleză, și nu mai contenea să vorbească despre Willow Farm. Era o casă încântătoare, îi spuse ea mamei ei, confortabilă și tipică pentru tot ceea ce era cu adevărat englezesc. Îi sugeră lui Martin chiar și să-l ajute să-și aleagă huse noi pentru fotoliile și canapeaua din salon, și era absolut fascinată de colecția lui de argintărie antică.

Și la Wroxford Priory erau multe obiecte de argint vechi, dar n-o fascinau la fel. Una la mână, erau întreținute cu grijă, spre deosebire de ale lui Martin. Inga descoperi până și că avea pasiunea de a curăța și lustrui argintul.

Gleзна Melaniei progresa constant și, la o săptămână după ce primise de la spital asigurarea că nu avea nicio fractură, putu să pășească mai mult sau

mai puțin normal. Aranja florile în fiecare zi și se ocupa de multe alte treburi mărunte, ușurându-le viața doamnei Edgerley și celorlalte fete. În prima duminică în care putu merge din nou cu mașina, se duse la biserică și fu uimită, la plecare, să-l vadă pe Sir Luke stând singur în strana familiei Charnock. Nu i se păruse niciodată un om prea cucernic.

Melanie purta un taior șic și o pălărie care-i evidenția ochii albaștri, iar Sir Luke arăta foarte bine, într-un costum gri, cu cravată de Vechi Etonaian. Vicarul le zâmbi radios când îi văzu apropiindu-se, iar Melanie profită de ocazie pentru a menționa cât de dezacordată era orga și cât de binevenită ar fi fost una nouă. Mai spuse și că o donație pentru restaurarea clopotelor bisericii ar fi fost foarte necesară.

Sir Luke zâmbi ușor și răspunse că avea să se îngrijească de asta. Mai comentă și promptitudinea cu care Melanie răspunsese la semnalul tăcut al vicarului.

Melanie își lăsă mașina la biserică – Sir Luke spunând că Dickson avea să vină după ea – și porni

spre casă cu mașina lui. Sir Luke o luă pe un drum mai ocolit, făcând-o să se mire de tăcerea cam apăsătoare care domnea între ei, în timp ce ochii lui nu se desprindeau de pe drum.

În ultima vreme, Melanie nu mai îndrăzneă să-l privească mult timp în ochi.

* * *

Într-o dimineață, Martin telefonă pentru a-i reaminti că mai avea două lăzi cu lucruri de-ale ei, și dacă le dorea înapoi la Wroxford Priory, urma să i le aducă el cu mașina. Dându-și seama imediat că nu era decât o scuză cam străvezie pentru a o vedea pe Inga, Melanie îi răspunse să nu se deranjeze, spunând că avea să vină ea după lăzi a doua zi. Dar în după-amiaza aceea, neavând nimic altceva mai bun de făcut și simțindu-se, de fapt, cam dezorientată – în ultima vreme, nimic din viața ei nu mai părea să aibă un scop precis – se răzgândi și-și scoase Mini-ul din

garaj, pornind spre Willow Farm.

Ferma apăru de după o cotitură și, peste câteva secunde, Melanie ajunse la poartă. Aleea până în fața casei era scurtă, și imediat parcă mașina, cam încruntată, pentru că lângă scară staționa o frumoasă decapotabilă bleu pe care o cunoștea atât de bine, încât nu era nevoie să-i spună nimeni că-i aparținea lui Inga Larsen.

O văzuse pe Inga plecând după prânz, probabil la cumpărături. Doamna Larsen tricota un pulover pentru colonelul Anstruther și avea nevoie de lână. Dar, dacă nu cumva Inga o cumpărase deja, sau își propunea s-o facă după o vizită foarte scurtă la ferma lui Martin, doamna Larsen nu prea avea șanse să croșeteze în seara aceea. Căci era deja cinci fără un sfert, până în oraș mai erau douăzeci de minute cu mașina, iar majoritatea magazinelor închideau la cinci și jumătate. Unul sau două stăteau deschise până la șase, dar nu și merceria.

Melanie nu se putea hotărî să intre în casă atâta

timp cât Inga era și ea acolo. Apoi își aminti de Sir Luke, care le ținea pe gratis la Wroxford Priory de aproape două săptămâni, pe tânăra suedeză și mama ei. Ca gazdă, era generozitatea întruchipată, și cu toate că ar fi fost improbabil să fie nemulțumit că stăteau atât de mult, nu încăpea nicio îndoială că aștepta ceva în schimb. Iar un lucru la care nu se aștepta era ca fata căreia îi acordase atâtea favoruri să se distreze prin vecini, cu riscul de a periclita relația dintre ei.

Așa că Melanie coborî din mașină și se apropie de scară. Ca întotdeauna, ușa stătea întredeschisă, iar soarele după-amiezii aurea dalele răcoroase de piatră din hol. Câinele lui Martin, Adam, un labrador auriu, îi ieși în întâmpinare, iar Melanie îl mângâie sub bărbie ca întotdeauna, fiind salutăată cu mișcări vesele din coadă. Apoi, cum ușa salonului era și ea deschisă ca întotdeauna, iar în casă părea să domnească o liniște nefirească pentru o oră când ar fi trebuit să existe o oarecare agitație, porni tiptil spre ușă, după care se opri privind în lungul încăperii însorite.

Nu știu dacă să se bucure sau să regrete că se mișcase atât de silențios încât nu-și trădase prezența. După aceea se întrebă cum de zgomotul mașinii nu-i alertase... dar se părea că nu auziseră.

Ceea ce dovedea cât de surzi puteau deveni doi oameni când erau îmbrățișați.

Stăteau în picioare, în fața focului. Brațele lui Inga îl cuprindeau strâns pe Martin pe după gât, iar capul lui șaten era aplecat, sărutând-o cu patimă... cu patimă și în tăcere, pe când se sorbeau din priviri.

Inga purta niște pantaloni bleu și un hanorac de aceeași culoare. Părul ei auriu-pal era despletit, iar una dintre mâinile lui Martin îi prinsese câteva șuvițe. Inga se înălța pe vârfuri, căci nu era la fel de înaltă ca el, și în timp ce Melanie încerca să se decidă ce să facă, vorbi încet, cu un soi de senzualitate mătăsoasă în voce:

— O, dragostea mea, cât te mai iubesc!

Melanie încremeni dintr-odată, incapabilă să se mai miște, cu toate simțurile în alertă, ci auzise încă o

mașină oprind lângă a ei. Știa că era unul dintre acele momente când e obligatoriu să faci ceva – însă ce putea să facă, într-o situație atât de delicată?

Să-i avertizeze pe cei doi, ca să se despartă, cu vinovăția pe fețe?

Dar nu era nevoie să facă nimic. Sir Luke își parcase mașina și coborâse aproape în aceeași clipă, iar când Melanie se întoarse spre ușă, îl văzu deja în spatele ei. Pașii lui răsunau pe pardoseala de piatră și, când ajunsese destul de aproape ca să privească în salon, cei doi îndrăgostiți îl auziseră și se desprinseseră pe jumătate din îmbrățișare.

Dar numai pe jumătate!

Pielea albicioasă a lui Inga deveni absolut stacojie. Apoi, din ochi îi scăpă o lucire sfidătoare spre Sir Luke. Martin, cu firea lui tipică de englez, era oripilat că fusese surprins într-o asemenea situație. Nici măcar nu putea găsi vreo scuză.

Inga, însă, putea. Accentul ei suedez deveni foarte perceptibil când i se adresă lui Sir Luke:

— Îmi pare rău, Luke... Foarte rău îmi pare, dar am să mă mărit cu Martin! îl iubesc!

Rosti aceste cuvinte pe un ton care-l provoca să-i reproșeze sinceritatea.

Sir Luke nu avea intenția să facă reproșuri nimănui. Se răsuci pe călcâie și plecă înapoi, iar Melanie îl urmă. Fu nevoită să alerge după el, căci dintr-odată o cuprinsese teama, știind că Sir Luke suferise un șoc îngrozitor.

— Sir Luke! îl strigă ea. Sir Luke!

El însă n-o luă în seamă, pornind cu mașina pe alee. Melanie îl urmă cu Mini-ul. După ce ieși pe poarta fermei, Sir Luke încetini brusc, astfel încât Mini-ul fu cât pe ce să-i lovească mașina. Melanie înțelese că oprirea ca să-i vorbească și, lăsând motorul pornit, coborî și alergă spre mașina lui.

Sir Luke o privi cu o expresie ușor amuzată în ochii lui întunecoși.

— Ce este? întrebă el. Vrei să mă împiedici să-mi iau zilele?

— Nu, eu doar...

— Du-te înapoi și oprește motorul. Și pe urmă, lasă mașina aici – se pare că-mi fac un obicei din a tot trimite mereu pe câte cineva să-ți ia mașina – și ia loc lângă mine, adăugă el, bătând cu palma în scaun.

— D-dar... se bâlbâi Melanie.

— Fă ce-ți spun eu!

Se conformă. Deși își lăsase mașina într-o poziție destul de periculoasă, blocând parțial intrarea pe aleea lui Martin Vidal, se supuse și opri motorul, apoi se întoarse docilă să se așeze pe locul de lângă Sir Luke. Se simțea îngrozitor de stânjenită, iar mâinile îi tremurau de-a binelea de agitație, dar Sir Luke era atât de netulburat, încât nici nu-i venea să creadă. Îl privi cu o milă chinuită în ochi, gata să-și reverse asupra lui toată compasiunea, ca un fel de balsam binefăcător, când deodată Sir Luke izbucni în râs, bătând-o ușurel peste mâinile pe care și le ținea împreună în poală.

— Hai, continuă, o îndemnă el, spune. Spune

cât de rău îți pare pentru mine!

— Așa e! Îmi pare îngrozitor de rău!

— Fiindcă te așteptai să mă însor cu Inga?

— Știți bine că toată lumea...

La asta, Sir Luke păru cam nemulțumit.

— Dacă prin „toată lumea” te referi la doamna Larsen, atunci nu te înșeli, spuse el, privind încruntat instrumentele de bord, după ochi opri la rândul lui motorul, astfel încât rămaseră într-o tăcere desăvârșită, sub copaci. Doamna Larsen este o femeie extrem de practică – sau, cel puțin, așa era, până l-a întâlnit pe Anstruther! – și vedea în mine un ginere foarte dezirabil. O, draga mea, draga mea Melanie, nicio clipă nu m-am lăsat amăgit în legătură cu intențiile doamnei Larsen! Dar sunt un om foarte prevăzător, înțelegi, și deși e adevărat că am cochetat cândva cu ideea de a mă însura cu Inga – pentru mă mama mea mă tot bate la cap să-i dăruiesc un neput, și sunt atât de pretențios încât, până acum câteva săptămâni, nu întâlneam nicio femeie de care să

consider că m-aș fi putut îndrăgosti și mă preocupau mult mai mult aspectele practice ale problemei – am alungat gândul, într-o anumită noapte de acum o lună, când o tânără cu obrazul mânjit de cărbune a refuzat să-mi spună cine era!

Melanie îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Nu... nu cumva vreți să spuneți că v-ați răzgândit din cauza mea...?

Cu o expresie enigmatică, Sir Luke se aplecă spre ea și-i ridică o mână. Era mică, dar avea vârfurile degetelor spatulate, semn de îndărătnicie, și nici pe departe la fel de bine îngrijite ca unghiile lucioase ale domnișoarei Larsen.

— În seara aceea, aveai o dungă de cărbune pe obraz, îi reaminti el.

— Da, dar...

— Ești plină de „dar” – un. Și mai ești și o tânără foarte prostuță. Se pare că habar n-ai că sunt la picioarele tale de când am venit la Wroxford.

Melanie clătină din cap, buimăcită.

— Nu poate fi adevărat... Mi-ați cerut să plec...

— Tu ai insistat să pleci!

— Și ați fost crud în legătură cu pianul...

— Nu vedeam ce rost ar fi avut să-l mulți, când mai devreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să-l aduci înapoi, la Priory.

O cuprinsese o nedumerire totală, făcând-o să tremure. Își amintea cum o privise în seara aceea – în seara când cântase la pian...

Dar era clar că pe Sir Luke încă îl mai durea lovitura pe care tocmai o primise, iar Melanie nu avea de gând să-l consoleze după pierderea altei femei.

Nu dintr-odată, în orice caz.

— Sir Luke, sublinie ea, nu e absolut sigur că ați pierdut-o. S-ar putea să se mai răzgândească! Iar Martin s-ar putea să se răzgândească și el.

Chipul lui Sir Luke se înăspri într-un fel care aproape o înspăimântă.

— Ah! exclamă el. Deci la Martin te gândești,

nu-i așa? Am uitat că e iubitul tău din copilărie...

— Nu mi-e niciun fel de iubit! Suntem doar vechi prieteni, nimic mai mult!

— Vechi, și foarte buni.

Melaniei nu i-ar fi venit să creadă că în ochii lui negri putea să scapere o gelozie atât de nedisimulată... sau, oare era cu adevărat gelozie?

— Ai vrea să mă duc înapoi și să-i trag un pumn în nas din partea ta? Ai vrea să mă întorc și să-i spun lui Inga ce părere am despre ea cu adevărat...? Cu *adevărat*? Că n-are pic de mintea, că-i proastă și, uneori, nesuferit de grosolană?

Ochii lui continuau să scânteieze alarmant.

— Îmi amintesc o ocazie când s-a abținut să te întrebe cum te mai simți, deși toți ceilalți avuseseră bunul-simț de a o face, și pe lângă că te ignora, îi mai făcea și ochi dulci prietenului tău! Îmi amintesc cu câtă dificultate m-am stăpânit să-i cer atunci, pe loc, să plece... și poți foarte bine să știi că mama ei m-a oprit! Mama ei cam prostănacă dar agreabilă, care s-ar

fi simțit atât de prost dacă făceam așa ceva! Și a mai fost și situația cealaltă, când te-a dat afară din cameră...

Răgușită, Melanie șopti:

— Dar nu se poate să fi avut vreo obiecție...

— Nu se poate?

O privi ca și cum i-ar fi fost milă de naivitatea ei.

— Ai dus o viață ferită, Melanie, spuse el, și nu pari să înțelegi că dragostea n-are nicio legătură cu prietenii din copilărie, ca tânărul Vidal. Poți foarte bine să fii genul care-și dăruiește afecțiunile de timpuriu și nu se schimbă. Eu, însă, am fost extrem de precaut când eram tânăr și mi le-am păstrat pe ale mele intacte. *Dacă* tânărul Vidal este centrul și esența existenței tale...

— Nu vorbești prostii, replică ea nervoasă, știți prea bine că nu e așa.

Sir Luke zâmbi.

— Mă așteptam. De fapt, nu sunt sigur că nu

te-ai purtat destul de urât cu tânărul Vidal... și tocmai de-asta devotamentul lui s-a întors dintr-odată împotriva ta, și a început să se uite într-o cu totul altă direcție. Dar de data asta, se pare, o să aibă noroc...

— Sper și eu, spuse ea, cu vocea și mai răgușită, sper din toată inima. Țin mult la Martin.

— Când ții la cineva, o faci cu mintea, nu cu inima, preciză el. Aș fi dezolat dacă m-aș aștepta ca într-o zi să spui că ții și la mine.

Melanie îl privi pe sub gene, în timp ce în obraji începea să i se răspândească o roșeață din ce în ce mai caldă.

— Ce spuneți? reluă ea. Spuneți că ați fost nemulțumit că domnișoara Larsen m-a dat afară din cameră...

— A, da.

Sir Luke se rezemă de spătarul scaunului, își aprinse o țigară și-i privi jarul ca și cum acolo și-ar fi putut găsi inspirația.

— Îmi dau seama că-mi ceri explicații complete

despre o situație pe care n-o înțelegi. Ei bine, sunt dispus să ți le dau. Sunt gata să-ți relatez aproape zi cu zi tot ce s-a întâmplat cu mine din momentul când am sosit aici. M-a întâmpinat o zăpăceală generală, apoi te-am văzut pe tine, te-am crezut servitoare, și aveai o dâră de cărbune pe obraz. Nimic în viața mea nu m-a fascinat mai mult ca dâra aceea de cărbune. Știi, adăugă el, privind-o cu o sclipire neașteptată în ochii lui întunecoși, că mă mâncau degetele să ți-o șterg?

— Serios...?

Melanie își lăsă capul pe spate, privindu-l cu o plăcere neașteptată și acută întipărită pe față, în timp ce buzele i se întredeschideau ușor.

— Ce-ai fi făcut dacă m-aș fi oferit să ți-o șterg?

— Mi-aș fi spus că sunteți obraznic, cred...

— Cu o servitoare?

— Nu mă consideram o servitoare. Nu făceam decât să dau o mână de ajutor și, desigur, aveam avantajul de a ști cine erați.

— Da, într-adevăr, știi, nu-i așa?

Se încruntă.

— Iar eu n-am fost nici măcar onorat cu declinarea identității tale.

— Îmi pare rău, zâmbi ea vinovată, făcând iar gropițe în obraji. Dar recunosc că m-am gândit că luați casa în primire într-un stil destul de autoritar, în seara când ați sosit.

Dintr-odată, Sir Luke arătă absurd de alarmat.

— Vrei să spui că m-ai antipatizat la prima vedere?

— Nu, nu, clătină ea din cap. Nu mă gândeam decât că sunteți puțin cam răsfățat, poate...

— Și când ai încetat să mă mai consideri răsfățat?

— A doua zi dimineață, când am ajuns la concluzia că erați extrem de arogant... și toată viața făcuserăți numai ce voiserăți, aproape cu siguranță!

Sir Luke se încruntă. Își strivi țigara în scrumiera mașinii, se aplecă înainte, îi luă ambele

mâini într-ale lui și le strânse cu putere.

— Melanie, spuse el cu glas îngroșat, răsfățat sau arogant, autoritar sau altfel, bun, rău, indiferent cum sunt, vreau să încetăm cu toate prostiile astea și să te cer de soție. Te-aș fi cerut chiar în dimineața aceea, după ce ai plecat din casă... la Bell Inn, dacă n-aș fi fost aproape sigur că m-ai fi refuzat. Iar când te-am găsit în Rose Cottage și te-am adus înapoi acasă, am înțeles că lucrurile începeau să meargă în folosul meu. Dar n-am văzut prea multă blândețe pe fața ta, și niciun semn de capitulare, așa că m-am coborât la a aplica un truc nedemn și te-am lăsat să crezi ceea ce crezuseși tot timpul, și anume, că eram hotărât să mă însor cu Inga. De fapt, m-am folosit de ea, și nu regret întru totul, căci dacă exista cineva răsfățat aici, ea era aceea, și avea o minte destul de meschină ca să te trateze ca și cum n-ai fi avut nicio importanță... Închipuie-ți, mi-a cerut chiar să te trimit înapoi la Bell Inn, ca să scape de tine! Și dacă-ți închipui că era gelozie din partea ei, ei bine, nu era.

Chiar și în perioada aceea, încă mai credea că poate flirta discret cu Christopher Winslow, care ne-a însoțit la Wroxford Priory fiindcă ea insistase... iar Richard Culdrose era altul dintre favoriții ei. Se pare că știe să le facă pe femei să se simtă bine, și să le flateze atunci când vor să fie flatate! Până și de tine fusese foarte cucerit!

— Serios?

Dar puțin îi păsa de Richard Culdrose. Sir Luke o ceruse în căsătorie... lucru pe care nici nu l-ar fi visat vreodată, și încă nu putea fi complet sigură de el. Dacă o iubea, de ce o urmărise pe Inga în după-amiaza aceea? Sau poate că pe ea, pe Melanie, o urmărise...?

— Spuneți-mi, îi ceru ea încet, lăsându-și mâinile într-ale lui, când ați venit la Willow Farm, adineaori, ați vrut doar să obțineți dovezi?

Sir Luke zâmbi ușor.

— Câteva mici dovezi, poate. Voiam să descopăr dacă Inga are intenții serioase cu Vidal.

Dacă avea, intenționam să le dau binecuvântarea mea. Dar erai și tu acolo, și trebuia să mă ocup de tine mai întâi.

— Așa cum vă ocupați acum?

Dădu din cap afirmativ.

Melanie se întoarse spre portieră, pregătindu-se să coboare.

— Cred că ar fi mai bine să vă ocupați mai întâi de Inga, spuse ea cu o voce aproape înțepată.

Sir Luke, însă, întinse mâna după ea și o prinse, trăgând-o în brațe, cu o neașteptată ieșire de furie. O strânse atât de tare, încât Melaniei aproape i se tăie respirația, și-și încleștă degetele în părul ei, trăgându-i capul pe spate. Privind-o furios în ochi, o întrebă:

— Crezi că nu-ți spun adevărul? Mă crezi un mincinos?

— Eu... eu nu...

— Ești atât de lipsită de experiență încât nu-ți dai seama când un bărbat e îndrăgostit de tine? Asta e? Asta e? Sau e tot din cauza lui Vidal...?

— Nu, nu...

Abia mai putea vorbi, dar reuși să bâiguie:

— Știți bine că nu e așa!

— Mi-ai mai spus! Dar nu am nicio dovadă, cum nici tu nu ai dovezi că...

Dintr-odată, îi dădu drumul.

— Bine, o să ne întoarcem în casă și vom vedea la ce concluzie au ajuns ceilalți doi. Poate că mai ai o pansă... și poate că mai am și eu o șansă!

— Luke...! icni ea.

Deschizând portiera mașinii, Luke coborî. Melanie îl urmă, agățându-se de el.

— Luke! îl imploră. Nu m-am îndoit cu adevărat de tine...!

Dar expresia lui era neînduplecată. Se întoarse spre poarta deschisă, iar Melanie, grăbindu-se să-l urmeze, se împiedică și-și suci ușor glezna, scoțând un scâncet.

Imediat, Luke se răsuci spre ea, o luă în brațe și o strânse la piept.

— O, iubita mea, strigă el, iar ți-ai scrântit glezna!

Zâmbind mulțumită, Melanie rămase în brațele lui, privindu-l. În timp ce-l cuprindea pe după gât, îi șopti:

— Dacă mi-am scrântit-o, mă bucur din toată inima! Ești atât de dificil. Trebuie să mi se întâmple tot felul de nenorociri, ca să te aduc la ordine!

— Să mă aduci la ordine? întrebă Luke, privind-o cu ochi arzători. Va să zică, nu ți-ai sucit cu adevărat glezna? A fost un truc? O păcăleală?

— Poate.

Dar zâmbetul din ochii ei, în timp ce-și rezema obrazul de inima lui, era blând și netemător.

— Pune-mă la loc pe picioare și-o să aflăm.

Dinspre sat se apropia o mașină, iar Luke o lăasă să treacă, în timp ce șoferul își lungea gâtul, curios să vadă de ce un bărbat și o femeie se comportau atât de neconvențional lângă un drum public, înainte de a-i răspunde:

— Am să fac asta când vom ajunge la Priory.

O duse lângă mașină și o așeză pe scaun. Apoi se așeză și el la volan.

— Acolo covoarele sunt moi, așa că dacă se întâmplă să cazi, n-ai să te lovești. Dar e mai bine să știi că n-am de gând să-ți dau drumul din brațe cel puțin o jumătate de oră după ce ajungem înapoi la Wroxford, și primul lucru pe care intenționez să-l fac imediat ce rămânem singuri va fi să... te sărut! Ai fost vreodată sărutată cu adevărat, Melanie? o întreabă el aproape indiferent, în timp ce băga în viteză. Și nu mă refer la pupăturile pe care nu mă îndoiesc că ți le-a dăruit din când în când Martin Vidal!

Melanie îl privi pieziș, cu ochii încrețoși de fericire... încrețoși și strălucitori în același timp.

— Cu adevărat, nu, Luke, recunosc eu încet.

— „Luke *iubitule*”, o instrui el, cu o undă de nervozitate în glas.

— Luke iubitule, repetă Melanie supusă.

— Atunci, ți-e greu să aștepti până ajungem

înapoi la Priory?

Melanie rămase cu privirea drept înainte, prin parbriz, răspunzându-i cu vocea gătuită de emoție.

— Da, iubitule.

Piciorul lui apăsă ușor pedala acceleratorului.

— Atunci, ai răbdare, iubita mea, pentru că aproape am ajuns. O, Melanie, dragostea vieții mele, aproape am ajuns acasă!

— Sfârșit